

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

ΠΕΤΡΟΥ ΝΗΣΙΩΤΗ

Ο ΤΖΙΜ ΠΑΠΠΑΣ

(Πρωτότυπον Έλληνικόν μυθιστόρημα περιγράφον την ζωήν ενός Έλληνος στην Αμερική).

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο Ντόμπλη σώπαινε και τον κούταζε με ανοιχτό το στόμα. "Ο! αυτά τάχα με τόση ελευθερία ο Τζιμ Πάππας, με τόση άνεση που τον απαστόμω να. Έπειτα μήπως αυτός ήξερε από συζητήσεις; άσφαλ ή να λύη της διαφύρας. Της γροθιάς, άσφαλ ή να λύη της διαφύρας. Της γροθιάς.

— Πέρνον' εν' άμαξί τότε' έπρότειναν ο Τζιμ Πάππας τραβώντας τον άλλον προς τον δρόμο όπου ήταν στη γραμμή σταματισμένου άμαξί. Έπέμεινε και τον κατάρφε. Δέν στατησαν όμως στη θύρα της πανσιόνας, αλλά λιγάκι πειθό μπροστά, έπειδή αν άκουγεν ή Κε Μπλάκ άμαξί να σταματήσει στην πόρτα της θάβγαυε φυσικά να ιδη ποιος εινε. Οι αλότροφοί της δέν πήγαιναν φυσικά με άμαξί σπιτι τους ποτέ. Τά άμαξια εινε ακριβά στην Αμερική.

νοι. Άφου του παρέθεσε το δειπό του, κάθισε απέναντί του, πήρε μιάν εφημερίδα από το τραπέζι και απαθεστάτα άρχισε να διαβάη.

— Ο Τζιμ Πάππας την κυττούσε και συλλογίζονταν με έκπληξη.

— Αυτό το κορίτσι μ' αγαπά και εν τούτοις μέσα σε μιή στιγμή, που είμεθα μόνοι, που εινε απέναντί μου ανοίγει και διαβάει την εφημερίδα της. Τι περίεργε, που εινε ή Αμερικανίδες! Διαβάει και δε σηκώνει τα μάτια της ούτε να με κυττάη!

— Σε μιή στιγμή το κορίτσι σήκωσε τα μάτια της, αλλά μόνο για να τον ρωτήση.

— Μήπως θέλεις τίποτε;

— Όχι. Ευχαριστώ.

Έξηκολούθησε το διάβασμα. Ο Τζιμ Πάππας δέν κρατήθηκε.

— Το μόνο πράγμα βέβαια, της λέγει, που δε θα περιμένα ποτέ πως θάκανες αυτή τη στιγμή εινε να διαβάης εφημερίδα.

— Γιατί; Α! Άμα παίνεις κανείς το μόνο πράγμα που έχει να κάνει εινε να τρώη.

— Ο νέος γέλασε με τη λογική και την απλότητα της Αμερικανίδος.

— Έχεις δίκη, λέγει. Τελείωσε όμως.

— Α! Τότε μπορούμε να κουβεντιάσουμε. Τι συνέηκε με τον Ντόμπλη;

— Τίποτε.

— Δέ μαλώσκατε;

— Όχι.

— Η Νέα σώπαινε για μιή στιγμή, έπειτα του πρότεινε.

— Πημ σε στο σαλονάκι;

Ουδέποτε περιμένα τέτοια πρότασι ο Τζιμ Πάππας. Του τό ειπε αληθινά και όχι με τον τρόπο εκείνο που εινε σαν να λέγη εως μείνωμε εδώ. Τι συνέβαινε με τη Γκλόρι; Μήπως ή κρυάει της είχε κανένα λόγο; Και όμως, ορινονταν χαρούμενη—εξαιρετικά χαρούμενη. Ποτέ δέν ήταν τόσο ευθυμη. Το πρόσωπό της, τα μάτια της δέν είχαν τό ελάχιστο συνέφικσμα.

— Ο νέος για να την δοκιμάση σηκώθηκε μετ'όλιγα λεπτά για να φύγη. Δέν του ειπε να μείνη, όπως έκανε κάθε άλλη φορά. Ούτε έδειξε πως της κακοσάνηκε που θάφευγε. Τον καληνύχτησε με άδάρσο υφασ και ο Τζιμ Πάππας κηγώνοντας στο ξενοδοχείο του συλλογίζονταν τί να έσημαινε το υφασ αυτό, που του φαίνονταν μυστηριώδες. Δέν υπακρίνονταν τη χαρούμενη, αυτό φαίνονταν καθαρά—άλλά συγχρόνως δέν ήταν και διαχυτική μαζί του. Ήταν ως να βρίσκονταν μακριά του και να μη λυπούνταν καθόλου για την απόστασι. Τι συνέβαινε;

Μόλις μπήκε στο ξενοδοχείο, ο υπάλληλος μπρος στο γραφείο τον εσταμάτησε.

— Κε Τζιμ Πάππας, μιή νέα κυρία σ'ε ζητούσε. Ήρθε εδώ μ' ένα άμαξί.

— Η καρδιά του νέου άρχισε να χτυπά γρήγορα. Ήταν χωρίς άλλο ή Κε Ντόρου Λούσον και δέν την είδε.

— Πότε ήρθε;

— Πρώ δύο ώρων. Ένα κορίτσι ντυμένο άσπρα.

— Ξαυθή; έρώτησε μ' έκπληξι ο νέος.

(Ακολουθεί)

ΠΟΙΑ ΠΟΛΙΣ ΕΧΕΙ ΤΟΥΣ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΥΣ ΑΝΔΡΑΣ

Υπό της Μπαρβα Σερτζά δε ΣΗΜ. ΑΡΧ. - Η αγίαρα Σερτζά, γνωστή λογογράφος και θεολόγος Ιταλίας, έμεινε για ώριούς άνδρας κρίνει τους Αμερικανούς με κάποιαν άνεπρότητα. Φαίνεται, δέν της έχουν κάμη και μαγάλην έντύπωσι. Οπωσδήποτε το άρθρον της εινε γραμμένο με πολλή χάρι και θαδάζεται με έξακρατική ευχαρίστηση.

— Ω Θεέ μου, πόσοι μας είναι έραστην που να έβλεπ την τέχνην του έρωτος.

— Ίδου τί δέχον κινήσει η παγή Αμερικανίδα ηκαταδουμένη εις τον άδελφόν, πρακτικόν Αμερικανόν.

Και έχω και άδωο.

Εινε ή πλέον άδικημένη γυναίκα στή γη. Και κάη χειρότερο άδικη. Έρωτησθώ, δι εινε το μόνο ήλιν στον κόσμο, που δέν εχ για να την θαυμάζον οι άνδρες. Όχι έντιμή εινε γνωστό. Παρακολούθησε την εις Αμερικαν χώρας (στην Ιταλία ε. χ.) και θα ιδίη με πόσην προθυμίαν άνταποκρίνεται εις τον έρωτα, όταν της προσφέρεται με τέχνη, όπως παει άλλωστε. Αν εινε μιλαγγολικό, αν άκίβ στην παριόδα της, αν εινε άλλόκοτη, έρωτιστρια, δύσκολη— δέν εινε δική της τό φταίξιμο. Φταίει ο Αμερικανός.

Δέν έχω καθόλου σκοπόν να τον κυττώ ερώω. Αν έδειχόμνη την άνικανότητά του ως έρωτιστή, ο Αμερικανός έχω πολλές άρειάς. Είνε τίμιος, άποφασιστικός πιστός, αγαθός και πολύ, πάρα πολύ γενναίος ήρωας. Αλλά δέν εινε καθόλου καλός έρωτιστής.

Και πρώτα πρώτα για έναν Ιταλόν ή μιάν Ταλίδα, ο Αμερικανός δέν εινε έρωτιστής. Αν τιδέεται προς ήμεις όπως οι άνδρες μας εινε άδραϊντεροι στην έποχη της θεομής και άμαίας νεύτητος και άντιθέτως προς τους Γάλλους οι όποιοι άποκρίουν μιάν άξιοπρόστατον και σοβαρότητα διαν γίνονταν μισήλικας, οι Αμερικανός και σιγήςως περνούν από μιάν κωμωδία, τραγική άδελει νεότητι εις άσχημα, άσχημα γεράματα. Νομίζω δέ ότι παθαίνον άντό, έπειδή θεωρούν κάθε φροντίδα δια το έξωτερον των, κάθε έπιβολήν καλλιστής ως έδνη λυσισόν. Δέν τους ένδιαιρέθει καθόλου αν εινε γοηδός ή ισχυρός. Δέν δύνον πεντάρα αν γείνον φαλακροί. Δέν προσέχουν ποτέ τί χρώμα τα φροσόν. Αποφράζον τον καθρέπτη, όταν άρρώστια. Όταν ο κορμός τους ερχεται εν ρουδιά στο πρόσωπο ή σιά καλλιά, ένδομηώς αισθανόνται ντροπήν. Και κάη περιωδίοσ ά κόνα. Ο Αμερικανός άντιπαθεί τους πικρίστας τους ποιητάς, τους Γαργάρονς τους και λιτέχτας έν γένει.

Ο Αστίνος όμως, δέν παραμειλί καθόλου το έξωτερον του. Ένας από τους καλλιτέρους ποδορρομάν της Ιταλίας, ένας άν και περιήρημος άεροπόρος καθώς και πρώτης τάξεως παίκτης εγκόλου φορεϊ κορσέ και τό δ.

μολογει μάλλον με καρδί. Δύσκολα δέ στην Ιταλία θα όρθη άξιομακίον, που να μη φορεϊ ελαστικό κορσέ για να του κάμη την μέση λεπιοτέρη. Γνωρίζω στην Ρώμη έναν γιατρον έναν κώριον μεγαλός, μορφώσιος, ο όποιος φορεϊ πρόσωπα σακκάρια και πρόσωπους λαμποδέτες πάντα έντιμή τα μάτια του έχον πρόνο χρώμα. Και πόσοι Γάλλοι δέν υπάχον, οι όποιοι άλλάζον τον γαργάρον των μόλις άλλάζον και τα μουστάκια και τα γένια των. Γίνονται γέναις όταν έχον γένια άνά Έρωτον Α., σκληροί και άδύσφοροι όταν κόβουν τα γένια των άνά Έρωτον Β., τρυφεροί και διαχυτικοί όταν τα φταίνον άνά Ντυτίβ. Άντά τα όνομάτε εκδηλώνουν, προσοκρίουν, ματαιοδουσίαν. Κοιτάξτε.

Το Λονδίον εινε ίσως ή μόνη πόλις εις την όποιαν ή καλλονή εινε δικαίως μισραμένη εναντί των δια φίλων, ή μόνη πόλις μετά την Νεάπολιν έως. Οι Ρωμαιοί εινε άποφοροι, άλλ' οι Ρωμαιοί των άνωτέρων τάξεων σπανίως εινε άφοραιο. Εινε άριστοπρόστατος, και μ' όλην την νευρήν, λεπτήν έναισθησίαν των καλογεννημένων, έχει όμως άφοραιο. Έχω εχ σει φορητά στή Νέα Υόρκη καλώς γνωρίζω άριστον κόμοσ. Λοιπόν, μισρώ ελλικισώς να οας πώ, ότι όλοι οι άνδρες, που σπητήθησά και όντε σωμαθητικοί δέν εινε ένδο τακτικόν οι γυναίκες μουκαμαν έντύπωσι ως πολύ άποφορος. Μόνον στην Βοσιώνη παυτήθηται εις δια τα γέματα, αναναστροφάς ή σιγμεν τρώσους που έπληγα, ότι οι άνδρες εινε πολύ καλλίτεροι από τας γυναίκας και τοίτω έως έντιμή στή Βοσιώνη σπανίως διέτις άμορση γυναίκα.

Η Βιεννός εινε άμορση, εινε χαριτωμένη, λάμπει ή άμορφοί της. Ο Βιεννός έως εινε ένα κομορτιστικόν τερατοζυγίμα.

(Ακολουθεί)

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΣΒΕΝΤΖΟΥ

Κορίτσι μου, να σ'ε φίλησω... Χριστός Ανέστη.

Χριστός Ανέστη, δες κορίτσι μου γλυκά φέρει μεζίδες κι έσο γέλα ως μεθύει.

Φάτε ελα σή γονία μουσικά άν την νηστειάν φάγομαι να φίληθω.

Χριστός Ανέστη, βάλε μου καρδί να πω μαζί μ' εός και να μεθύει.

Ελα, δες Πούλα, στην παρία μας κ' εοι να δώ ποιά είσαι και να σε γνωρίσω.

Χριστός Ανέστη, παιδά μου ζηλευτέ, εια ε' αγρά μας δ' άγάπη να ποικονομοίαι.

Ας γίνη σήμερα ή γλώσσα σου κοινή κι' έχοντε άδρον καιρό να τα μιλήσω.

Χριστός Ανέστη, Μισρακή μου λεγαρό, που στήν νεκρία, κακομύση, ξερογήςθηκας, θάνε άλήθεια αν θα πής, μορεϊ την Σημερή κι' εοι πως αναδηθήκας.

Χριστός Ανέστη, Γενίσι να σ'ε φίλησω κι' άν ε' άλλο άμυλο.

Ο Σβέντζος σ'ε

Βάλε καρδί σ'ε κοίπες να χαρώ κι' εγώ φίλιά, να τον Θεό, να σ'ε κερδίσω. Μπατί, κορίτσι με το Σβέντζο στο χορό, και τα μυαλά μου σήμερα θα χάσω.

Είλα κοκκινίζουν σήμερα.

Την σημερινή Πασχαλήν ήμέρα, που ο Χριστός από τον τάφο του άναστήθηκα, έκοκκινισαν δια πέρα-πέρα κι' ο Σβέντζος, δρε παιδιά ενταροτήθηκα.

Τραγουδάω κόκκινα άνά με της Αειδές, αλλά κανένα δέν μπορώ να τους ταικίσω, έχω όμως στον Θεό μου της έλπίδος, πως σίγουρα στον έρωτά θα της κερδίσω.

Όλα τα πράματα κοκκινισαν γραμμή ή ένδοί μου, ή γυναίκα μου, οι σίχοι μου και του ναθινα ή καρδιά ένδομαι κι' έσο γαλή μ' έμένο και την τέχη μου.

Κοκκίνο ή γη κι' ο άνθρας κι' έσο κορίτσι έχω δ' ή φίσι μονάχα ο Σβέντζος ο γροσσός της κι' ο κλειτός δέν θέλει άδωσα, δρε παιδιά να κοκκινήση.

Η λαμπρόδα του Σβέντζου.

Άκόμα έχω άναμένο το καρδί που κόντα εις την Ανάτισσι το θεάδον, γονί να σ'ονση ή λάμπα μου μπορεϊ κ' εγώ φροδύμαι, όταν μένω στο σκοτάδι.

Κ' ε' άλλον αν εινε γορη βρε παιδιά, κι' εια το γέλιο το καρδί μου θα κρατήσω και μοναχά εκείνη την θεαδία, που θα φίλησω κάποια θα ε' ε' σ'ονση.

Ένας δεικός λαμπροδέτικος

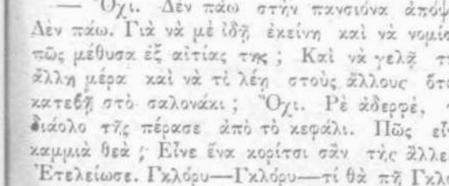
Μόω' εινεσ δεικός έρωτη πολύ που εινε ή κοιλιά του άλλη τάση. Ζήσιας έωτα ο γροσσός της και φίλι κ' ήρδ' ή γυναίκα μου κρηά να του τό δόση.

Κ' εκείνη μορεϊ μάτια μου, χωρίς καμμι άπίσθησι κι' άντίστοσι να κάμη δάει έκαρός του δεικόν την ένδομιά που από την λιγοθρα έπληε να πιδάνη.

Εγώ σ' αυτά δέν έδωγα μιλή παρό κοιτήθηκα για να μη πάω κορσέ. Φοδόμενα του δεικόν την κοιλιά που άδωκασι άν' την φούρα του σάν βαρελίτο.

Χριστός Ανέστη, Γενίσι να σ'ε φίλησω κι' άν ε' άλλο άμυλο.

Ο Σβέντζος σ'ε

Χριστός Ανέστη, Γενίσι να σ'ε φίλησω κι' άν ε' άλλο άμυλο.

Ο Σβέντζος σ'ε

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΑΟΥΤΑΡΙΟ

—**—

(Π α σ χ α λ ι ν ό)

Μεταξύ των συναγερόντων Πανελλήνων κατά τους δύο μας πολέμους ήτο και ο Έλληνοποιηθείς — Ιταλός Αουτάριο... κτηνίατρος του Έλληνικού στρατού έλλογών εν Σίβηρα - Βένια, όπου έφησάσαν άποστρατευθείς πρό καιρού και παρακολουθών ως άρχικτηνίατρος, την Πύμπτην Μεραρχίαν του στρατού μας.

Ο Αουτάριο πρό έτών πολλών ελγυν έλθει: ως πετολάτης εις την Έλλάδα, ζητών τύχη και πόδας Έπών, γρά να πεταλώση. Πώς τώρκα ε π ε τ α λ ω σ ε τ ο Έλληνικόν κράτος, κατορθώσας από πλανόδιος πεταλωτής να γείνη άρχικτηνίατρος του Έλληνικού στρατού, ως έρωτηθή ή ιστορία ως μόνη άρμόδια διά τα ζητήματα αυτά.

Ημεΐς επανερχόμεθα εις την πολιτική του δράσιν, ή όποια δέν εινε και τόσο ευκαταρρόνητος και ουχι ολιγωρότερον μεστή δόξης και κινδύνων. Ο Αουτάριο κατά την μάχην του Κιλκίς... ήκουσε μίαν σφαιραν ουρίζασαν υπέρ την κεφαλήν του.

Και τί έκαμες, τον έρωτούσαν οι άλλοι άξωματικοί του επιτελείου της Μεραρχίας, όπου συνεχώς ουρίζετο.

Έπεσα τά μπρούμυτα και έμενες μέτρο ώρα έτσι. Απήντησεν ο Ιταλός με τά Έλληνοποιηθείς του. Έκεΐ όμως διέτρεξε δεύτερον κίνδυνον... υπέρ της Έλλάδος ο Αβυγαρο, σκεφθεσ ότι έτσι ποδ εινε πεσμένος σαν στρουθοκάμηλος εν κινδύνω και δέν έλέπει τί του γίνεται, καθόλου παράξενον να έλθουν και να τον συλλάβουν αιχμαλώτων οι Βούλγαροι.

Και άναστάς έτράπη εις φυγήν, χωρίς να ξέρη και αυτός ποδ ηγήται και εφρέθη αλεονιδίως, εις ένα πρόχομα γεμάτο πτώματα Ηολγαρικά. Η μάχη είχε τελειώσει από ημερών και ή σφαιρα ή σφίξασα υπέρ την κεφαλήν του, ήτο σφαιρα Έλληνας έφοδιοπομπου έφορτάζοντος την νικην.

Πέρ νείο σάντο, Μισοδ' ουτε ζωντανούς, ουτε πεθωμένους να τους έλιπώ.

Και έτρεξε πρός τον κτήρορον, όπου παρ' ολίγον να τον σκοτώσουν οι ελζώνοι εξεφρησθέντες από το ιδιόρρυθμον του ντυνιματός του και από το έξεφρημά του τρέξιμο.

Ουρ τί ζουτικδ εινε εκείνο; Και πράγματι σαν ζουτικδ ήτο ο Αουτάριος, με της ηγλής πολεμικής του γκάτες, τά λουστρινένια σκαρπινάκια του με τους πλατείς του φιδγκούς και τά... μακρυά σπιρούνια από πίσω του και της βιολε άζούφ του κάλτσας και το κατακόκκινδ του περιλαίμιου, ποδ το φορούσε και τον Ισδμο άκόμα.

Ουρ τί ζουτικδ ειν' ουτό. Βρε έγω μαι ζουτικδς ή ή Γκρέτσια δέν έχει τό Θεδ της.

Τί ήθελες να σου ειχε ή Γκρέτσια; τοδ άπντησεν ένας άνθροπολογηκός, ξαπλωμένος και ήσυχίζων από την κούρασιν της μάχης.

Να έχης μίν έφοδιοπομπήν από το Σαλονικό ως εδω και να φέρνης νερο διά τους στρατιώτας, να έχη πορτοκαλάδες, λεμονάδες παγωμένες, στο Ιταλικδς στρατόδ, ειχε άμύπηλοιοσ ποδ ηγαίνον λεμονάδες και δροσιστικά στής άνδρες... Έτσι πολέμος με δίψα δέν γίνεται. Στο Λυδία,

Η γενναίωτες αυτές έκαμαν τους στρατιώτας να μετωνομάσουν τον Αουτάριο εις... Λεοντάριο και ήτο πράγματι Λεοντάριον ο γενναίος Ιταλός, την ήμέραν καθ' ήν συνέλαβε τον στρατιώτην... υπέρστην του Περικλήν, να του τρώη τους κερτέδες το Ποζα τοδ 1912.

Συσσιτούσε με 3 - 4 άλλους άξωματικούς, κατά το διάστημα των δύο πολέμων και δέν μπορούσαν να έννοήσουν πως έχανώταν από την κουζίνα, ως τη τραπέζια, το φαΐ.

Ηρεύνησαν, δέν εύρηκαν να κρατή και να κρύπη τίποτε ο στρατιώτης Περικλής.

— Έγω θα τον συλλάβης, ειπεν ο Ιταλός και τον συνέλαβε.

Ενθ ο Περικλής μετέφερε πιάτο με κερτέδες εις την Παγαλιήν τραπέζιαν και ήτο εις τον διάδρομον, έφώνησεν ο ένδοξος άρχικτηνίατρος.

Περικλίνο. Περικλίνο. Χριστός άνέστη. Καμρία άπάντησες.

Περικλίνο δέν άκούς; Ουβρίασεν ο Αουτάριο και από της φωνής έτρίσανε τά τζάμια, Χριστός Άνάστη, ειπα.

Ένα μούγκρισμα ήκούσθη από μέσα, ο Αουτάριο έπετοχτήκε και συνέλαβε τον Περικλήν με το στόμα γεμάτο, μπουκιωμένο, από τους κερτέδες.

Ούτως ειχον τά πράγματα, όταν ή Μεραρχία προελάνουσα ήρχισε ν' άνεβαίνη το Μπέλεσι, πράγμα το όποιον έκαμε τον γενναίον Ιταλδν να ύποσφρη πολύ και πρό πάντων τά λουστρινένια του γουάμια.

Μα τί χάσαμε να τρέχουμε εις τά βουνά, ποδ πάμε;

Στη Σόφια, του άπαντούσαν οι στρατιώται.

Στη Σόφια... Και θα μās αφήσουν οι κεντίσιες να πάμε στη Σόφια;

Δέν θα της ρωτήσουμε.

Και γιατί δέν πέρνουμε την ίσιο δρόμο, μόν' πέρνουμε τούτο το άγριο βουνό;

Έδω εινε Βούλγαροι.

Έδω άπάνω στα βουνά, τί να κάνουν οι Βούλγαροι. Έδω κοτρώνια και άγκάθια εινε, δέν έχει Βουλγάρους εδω πέρα...

Δίνω έξεις. Πήγαννε πέστου του Μεραρχού. Τί θέλουμε εδω.

Ο Αουτάριο έκίνησε να πάη να διαμαρτυρηθή στο Μεραρχο και έκτοτε... έξηφρανίσθη.

Μετά τον πόλεμον άνεζητήθη ο γενναίος Ιταλός και άνευρέθη εις κάποιο Νοσοκομείον κτηνών, θεραπευόμενος και θεραπεύων.

Επίτερε τά μετάλια και ξαναπήγε πάλι στη Σίβητα - Βένια. Άγνωστον άν ξαναγύρισε σε τούτη τη έπιστρέφεται...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΤΟΥΦΕΞΕ

Ο κ. Πίφρ Σέβεις, φίλεμου, ο Άνεμίδης τδοκασος ψές τη νύχτα με τη γυναίκα μου μαζί. Κοσ Πάφ' Ε; Κι' έγω νόμιζα πως ήταν δ καλλίτερός σου φίλος. Ο κ. Πίφρ Κα βέβαια ειν ε.

ΣΤΗΝ ΠΑΡΘΕΝΑ ΑΝΟΙΞΙ

Ανοιξε, γλυκερά μου παρθένα, μυριόχρομη και μυριστολιωμένη πόσο αλήθεια επιδράς στες καρδιές όλων, άκόμη και των μάλλον δυστυχημένων υπάρξων και δίνεις μιά άδριστη έλπίδα γλυκερά, και κάμεις κι' έκείτους ποδ διαρκώς ποιοούν, γιατί ή σκληρά μοίρα τους έχει άσπλαγχνα χτυπήσει, κι' έκείτους ποδ έχον βαρθεί το είναι τους να θείλουν να ζήσουν! Πόση άμορφη, πόση χάρι σκορπάς γύρω σου, πόσος καρδής μεθε, πόσους πόθους ξανοίγει, και στες κειδ πορεμένες καρδιές! Ανοιξε γλυκερά μου τυροβόλα με χαριετώ.

ΑΒΓ. Γ. ΔΙΟΥΜΑΝ

Η ΧΑΝΟΥΜΙΣΣΑ

Εκούταξ' από το παράθυρό της; ή χανούμισσα την ήμέρα, ποδ άρχισε να φεύγη στον πρώτο δειλό έρχομό της νύκτας. Βλέπει την άμορφη δύση του ήλιου, ποδ χύνεται μέσα στα μισοδυμένα ιερά για να λουστρή.

Δέν εινε χαρούμενη ή άμορφη χανούμισσα, όχι. Δέν κυττάζει τον κόσμο, ποδ περνά απ' το παράθυρό της, ουτε περιμένει κανένα για να του στείλη ένα δειλό φίλημα... όχι... εινε θλιμμένη...

Εκει κάτω, ποδ σβύνει ο ήλιος, μέσα στη θάλασσα... εκεί... πέρα, πολύ μακρυά... στο βάθος, ποδ βασιλεύει μέσα αιώνια σιγαλιά, εκεί έχει τον νουν της, εκεί εινε θαμμένες αι άκαμνησις της παιδικής της ήλικίας.

Αυτάς σκέπτεται ή άμορφη χανούμισσα, πίσω από το κάρσι της.

Νόμιζεν ότι την στιγμην αυτήν βρισκεται 'ενα μεγάλο δρόμο της πατρίδας της και μιλεί κρυφά και σιγαλά με ένα άμορφο Γκιγκούρ, ποδ την κνουρίζει με τά γλυκά του λόγια, γλυαότερα κι' απ' το μαγικό ψιθύρισμα της νύκτας.

Της λέγει να ζήσουν ενωμένοι μέσα 'ενα άνευρεμένο τόπο, μακρυά απ' την σκληριά του χαρμιού. Την κυττάζει με τά μάτια του, ποδ λάμπουν σαν το πρώτο άστέρη το όλόχρυσου, ποδ φάνηκε επάνω απ' τη μελανή Ούλασσα...

Τον άκούει αυτή μεθυμένη από τά φίλια του, μεθυμένη από τάς υποσχέσεις του και τά άνειρά του και τού λέει

«Πάμε, πάμε, άμορφε μου Γκιγκούρ, πάμε να ζήσουμε εκεί όπου ζή ή άγάπη και ή έλευθερία.»

Μα εξαφνα βρισκεται ή χανούμισσα πάνω στο παράθυρό της και κυττάζει το ήλιοβασιλευμα... είδε, ότι την είχαν άπατήσει ή φαντασίε της.

Εσταύρωσε τά ολόλευκά της χεριακιά κατέβασε το άμορφο της κεφάλι με' ένα άπόκρυφον άναστεναγμό.

Γιατί τάχα άναστενάξεν; Άλλοίμονο, κατόλαβε φαίνεται ότι ήταν σκαλωμένη για πάντα μέσα στο χαρέμι...

Και έγειρε στο δίβαν της μένα μικρό χαμέγελο στα χείλη της.

Είχε ζηλεύσει οσα ποτέ δέν μπορούσε να άπαντήση.

Την ά γ ά π η και την έ λ ε υ θ ε ρ ί α!

Θεσσαλονίκη. ΑΝΝΑ ΠΟΛΥΜΕΝΟΥΣ

Έκ Δεδεχαγέτας.

ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΚΑΡΝΑΝΙΑΝ

Καθ' άπασαν την Ακαρνανίαν από της Μεγάλης Δευτέρας μέχρι της Αναστάσεως άμειμένοι χωρικοί έκάστης έννορίας, καθ' ήν ώρον γίνονται αι λειτουργίαι εντός του νκοδ, έξωθεν αυτού άνάπτουσι πυράς, κηθήμενοι δε πλησίον αυτής θερμαίνονται—δηλούντες ούτω τάς πυράς των Ιουδαίων έξωθεν του Οίκου του Άργιέρους Άννα, καθ' όν χρόνον ο Άπόστολος Πέτρος άπηρνείτο προς τον διδασκαλόν του.

Από δε της Μεγάλης Πέμπτης οι κώδωνες των έκκλησιών πάζονται μέχρι της Αναστάσεως, και τούτο εις ένδειξιν του γενικού πένθους της Άνθρωπότητος, άντικειθίστανται δε δια γνωστών σημάτων των όποιων ο πένθιμος κωδισμός συνκρομίζεταν προς το όλον περιβάλλον των ήμερών τούτων.

Περαιες. Χαράλ. Κουβελιώτης

ΑΝΤΙΟ, ΖΩΗ...

ΕΡΩΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΑΘΗΝΑΪΚΗΣ ΖΩΗΣ

Υπό ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΜΙΧΑ

24

(Ανέχεια εκ του προηγούμενου)

Η ψυχή του Πέτρου έτρεκόμισε. Στο κεφάλι του έννοιωσε μιά ζάλη και στ' αυτιά του ένα βούιμα.

Δέν ήταν εκείνη τη στιγμη ψύχραιμος για να ήρωτησή τον εαυτό του. Άν ήταν κ' έρωτούσε την καρδιά του, θα έλάβαινε την άπάντησιν, ο Όχι. Δέν την άγαπήσ. Πές της το. Δέν την άγαπήσ... Άλλά ήταν μαθημένος να μιλάη άλλοιως στής γυναίκας και μηχανικώς έκείνη την στιγμη άπάντησε με φωνή μισοδυμένη.

— Ναι, σ' άγαπάω.

Η Μαργαρίτα δέν άπέσυρε απ' αυτών τα ελογερά της μάτια, ποδ εξακολουθούσαν να εινε δύο μεγάλα, άγωνιώδη έρωματικα. Στο έσθος της ψυχής της δέν τον έπίστευε.

Λοιπόν Πέτρο, του ειπε με φωνή έλαφρα τρεμουλιαστή, ένθ ο μαύρος και βαρής ήσκιος της άμφοβίας έγγιγανώνετο κ' έσπερε άπάνω της και την άγκάλιαζε. Λοιπόν Πέτρο, αφού λές πως μ' άγαπής πρέπει να κάνωμε άμέσως τους γάμους μας... Αυτό εινε ή σοτηρία σου... Μην της δεις... Δέν έχω την δύναμη ν' άκούσω ένα όχι!

Έκείνος όμως ο καλός, ο έρωτιστής, ο σκληρός άνδρας δέν έννοιωσε ουτε τότε τίποτε. Ο έρωτισμός του τον έκανε τυφλό και κουρό. Δέν έλεπε το ύπεροχο και άγγελικόν εκείνο πλάσμα, ουτε την άμορφη της, ουτε την ψυχική της εξεπρετικότητα, ουτε της θυσίας ποδ ειχε κάνει για αυτόν εθιμάτανε. Είχε λησμονήσει της άγωνιώδεις φροντίδες της κατά την διάρκεια της άρρώστιας του. Είχε λησμονήσει πως ή Μαργαρίτα ειχε λησμονήσει δια, και την οικογένειά της και τον κόσμο άκόμα για την άγάπη του, και έζούσε μονάχα για αυτόν. Δέν αισθανότανε ο έρωτιστής και άχάριστος, πως μιά μονάχα κλωστή την έκρατούσε στην ζωή, και ή κλωστή αυτή ήταν αυτός και ή άγάπη του. Δέν έννοιωσε πως κόβοντες ειναι σκληρά την κλωστή αυτή, την καταδιόταε στην τελεία έρημιά κ' έγκατάλειπε, στην άπελπισία και στον θάνατο. Αυτός έβλεπε μόνον την έλευθερία του και την έλευθερία του αυτή δέν ήταν διατεθειμένος να την θυσίαση για τίποτε. Δέν ήθελε με κανένα τρόπο να κάνει ένα γάμο με την Μαργαρίτα. «Ποιός της ειπε να μ' άγαπήση;» έσκεπτότανε έρωτιστικά. «Μήπως έγω της έζητήσα την άγάπη της; Αυτή μόνη της ήλθε και μου την έπρόσφερε. Γιατί να θυσιάσω έγω την έλευθερία μου και την ήγεια μου για αυτήν; Η ήγεια μου, ποδ εινε άλλως τε τόσο κλονισμένη, εινε πολύ άνώτερη από χιλίες γυναίκας. Ένας γάμος θα ήταν για μένα ή τελεία και άνεπανόρθωτη πλέον καταστροφή της ήγείας μου... Αυτή εινε κόρη. Μπορεί να βρη άλλον για να κάνει άντρα της. Τί ζητάει από μένα;»

Αυτός της έρωτιστικώς σκέψεις έκανε ο Πέτρος και ήταν άμετάπειστα άποραπισμένος ν' άρννηθή μέχρι τέλους την Μαργαρίτα.

Επίτερε ένα γλυκό ύφος και πιάνοντας μέσ' στα χέρια του το χέρι της Μαργαρίτας, άρχισε να της λέη.

— Μην ταραξάσαι, παιδί μου... Πίστευα πρώτα - πρώτα πως σ' άγαπάω... Και ύστερα έλα λίγο στην θέσι μου... Η ήγεια μου δέν μου επιτρέπει προς το παρόν ένα γάμο... Άς αφήσωμε τώρα τά πράγματα έτσι όπως εινε και άς μās όδηγήση το μέλλον...

Η Μαργαρίτα έπρόσφερε μ' ένα κίνημα άπελπισίας κ' έγκαταλείψασε το χέρι της, ποδ το έκρατούσε μέσ' στα χέρια του ο Πέτρος.

— Πέτρο, δέν μ' άγαπής, ειπε και ή φωνή της ήταν βραχνή. Δέν έχω καμιά πλέον άμφοβία... Δέν μ' άγαπής... Δέν θα σου ζητήσω την άγάπη σου για έλευθεσίαν... Είσαι έλευθερος, Πέτρο... Τίποτα δέν μου χρεώσασ... Ένωμια πως μ' άγαπούσες, άλλα έκανα λάθος... Ο Πέτρος έγενεν άχρός. Το ύπεροχο και άπελπισιμένο εκείνο κίνημα της Μαργαρίτας τον έπόνεσε.

— Μαργαρίτα, γιατί μου μιλάς έτσι; Η Μαργαρίτα ήταν ή κόρη του πατέρα της. Έκείνη ποδ έκουριχόσε μέσα της περισσότερο από κάθε άλλο αισθημα ήταν ή υπερκράνεια. Άν υπήρξαν στιγμές ποδ ειχε γονατίσει ή υπερηφάνειά της μπροστά στην άγάπη της, ήταν γιατι ένόμιζε πως ο Πέτρος την άγαπούσε. Τώρα όμως ποδ έβλεπε καθαρά πως ο εξαδέλφος της, για τον όποιον ειχε θυσίαση τά πάντα, δέν την άγαπούσε και ουτε την ειχε άγαπήση ποτέ, αισθανότανε την δύναμη να συντριψη τον εαυτό της, να ξεσχίση με τά ίδια της τά χέρια την καρδιά της σαν ένα παλκοκούρελο, άλλα να διατηρήση την υπερηφάνειά της. Η υπερηφάνειά της ώρθώνετο έπιδαντικη και της έλεγε. «Είσαι ή Μαργαρίτα Πρινέρη... Μην το λησμονάς αυτό ποτέ...»

Επίτερε μιά στάσι ψυχρή και άξιοπρεπή και το πρόσποό της, άχρό και χουραραμένο, έπηρε μίαν σύστηρή και άκαμπτη έκφρασι.

— Πέτρο, με συγχωρείς... Έχεις δίκαιο... Παραφέρθην μαζί σου...

Ο Πέτρος ένδιωθε σαν φοβερά σαμπήλια από σιδερένιο χέρι στα μούτρα του τά ψυχρά και βαθεία ερωτικα λόγια της Μαργαρίτας.

— Έχεις μιά σιωπή φοβερή.

— Μαργαρίτα, πρέπει να με δικαιολογήσης στην ψυχή σου, άρχισε να πη ο Πέτρος.

— Δέν έχω τίποτα μαζί σου κανένα παράπονο, τον διακόμην ή Μαργαρίτα, και στα χείλη της, άνθισε ένα βασιασμένο χαμόγελο.

Από εκείνη άκόμα την στιγμη ειχε λάθη την

άπόρασί της.

Όταν την έχραπέρισε ο Πέτρος έννοιωσε παγωμένο το χέρι της, σαν χέρι νεκρού.

— Ορεβούδα της ειπε όταν έφευγε.

— Άντιο, Πέτρο... του ειπε εκείνη.

Όταν έκλεισε ή πόρτα πίσω από τον Πέτρο, ή Μαργαρίτα παρεδόθη έλευθερα στην άπελπισία της. Η νευρική της κρίσις ήταν όξυτάτη. Παραλογίζετο κ' έμπρός από τά μάτια της έπαρνεσαν πράγματα και πρόσωπα, τά όποια άναθαν περισσότερο την φλογισμένη φαντασία της.

Όταν έγύρισε με το σφραμκο ή κυρά - Σπύραϊνα, την εύρηκε σ' έλευσία χάλια. Τά έλέματά της ήσαν άρρειμένα και παραμιλωσ.

Η νευρική διέγερσις της ειχε φέρη μάλλον κρετό.

Με τά δάκρυα ή κυρά Σπύραϊνα της έθα'ε ένα έρημένο μακρόηλι στο μέτωπο.

Η Μαργαρίτα παραμιλώσ.

— Τον πατέρα μου και την αδελφού μου τούς έλκαίνησα για σένα... Όλους τούς έζωωσα για σένα...

Και έκλαιγε με ύστερικούς λυγμούς.

— Και σι μου φεύγεις... Ποδ θα πής, φτωχόν πλάσμα και σύ; Έφυγες από την άγκαλιά μου... Ποδ θα πής;...

Η κυρά - Σπύραϊνα έστειλε πάλι για τον γιγαρό

(Ακολουθεί)

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΕΙΣ ΤΗΝ "ΚΥΡΙΑΚΗΝ," "Η ΜΝΗΣΤΗ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ,"

Αριστοτεχνικόν προτύπον μυθιστορημα παρμένον από την σύγχρονον Αθηναϊκήν ζωήν.

ΥΠΟ

ΑΘΑΝ. ΜΙΧΑ

ΠΕΡΙΜΕΝΕΤΕ!

ΠΕΡΙΜΕΝΕΤΕ!

ΑΙΣΙΟΔΟΣΟΝ

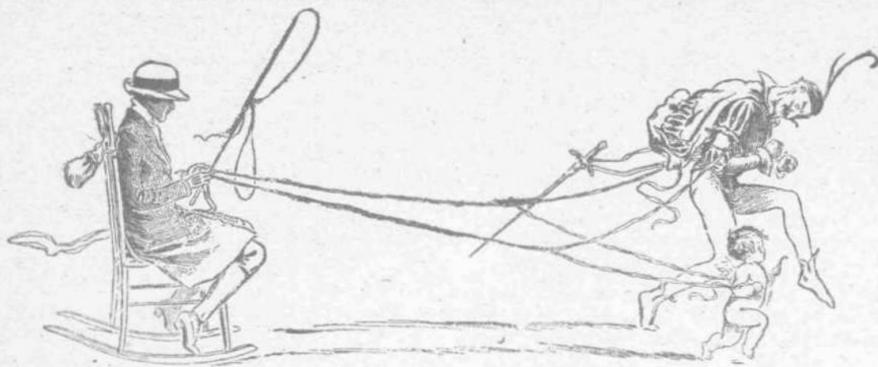
—**—

— Νομίζεις, ότι ο πόλεμος θα καταργηθή ποτέ; — Άν νομίζω; Το ξέρω. Μιά μέρα θα το πάη άπόφασι ή άνθρωπότης. Ναι, θα καταργηθή ο πόλεμος κ' άν πρόκειται άκόμα να σκοτωθώμε διοι χάριν της ιδέας και να μη μείνη ουτ' ένας άνθρωπος.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΛΟΓΙΣΤΙΚΗΣ & ΕΜΠΟΡΙΟΛΟΓΙΑΣ. Καθηγητής διδάσκων τα άνωτέρω μαθήματα παρά δημοσίαις και ιδιωτικαίς έμπορικαίς Σχολαίς αναλαμβάνει προηγουμένως μαθητών έμπορικων σχολών ως και των καταρτισμών τελείων λογιστών δια Τραπεζίας και έμπορικα καταστήματα εν μικρῷ σχετικῶς χρονικῷ διαστήματι. Πληροφορία δίδονται εις το λογιστήριον Α. Ακροπόλεως και εις την οικίαν του ίδιου, οδδς Βενιζέλου αρ. 25, πρώτον πάτωμα.

ΚΑΝΕΙΣ ΑΛΛΟΣ!!

Μόνο η γυναίκα μπορεί να δέσει και να κυβερνήσει τους δύο αυτούς μεγάλους κατακτητές του κόσμου.

ΓΡΑΜΜΕΣ ΤΗΣ ΠΑΣΧΑΛΙΑΣ
Η ΣΟΝΑΤΑ ΤΗΣ ΛΑΜΠΡΗΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ Κ. ΑΝΔΡΕΑ ΔΑΥΪΔ

— 'Όπι τάλους έως' ο Θεός να βρω δουλειά μέρες πόνε τώρα, έλεγε το βράδυ της Μεγάλης Τρίτης στην γυναίκα του ο μουσικοσυνθέτης Σώτος Γραικός, καθισμένος μπροστά στ' ανοικτό του παράθυρο.

— Βλέπεις, πώς ο Χριστός δεν άφινει κανένα, του έλεκεν η γυναίκα του, καθισμένη δίπλα του και καθαρίζουσα ένα πολύτιμο φυτό, που μόλις είχε φερθεί μέσα από ένα γρήφνο γλαστράκι.

— 'Ο Σώτος μπήκε μέσα κ' έδειξε το παράθυρο.

— Καλά αυτά όλα, αλλά να δούμε τι θα μπορούσε να φτιαχίσει για το κονσέρτο. 'Ο Κώστας που δίνει την συναυλία του την Κυριακή του Πάσχα θέλει και καλά και σώνει να γέσει μέρος υπό τον όρον να παίξει ένα κομμάτι δικό μου, πρωτότυπο. Μιά συνάττα.

— Άρχισε λοιπόν από τώρα και κάτι θα επιτύχεις.

— 'Ο Σώτος έπηρε το βιολιό του, ήρθε μαζί μπροστά στο παράθυρο και πολεμούσε να δημιουργήσει ένα καινούργιο ήχο.

— 'Η γυναίκα του, για να τον κέρσει ήσυχο, είχε πάει στην μικρή κάμαρα του ύπνου και έπλενε τα τζάκια του παραθύρου, με γυμάτη την καρδιά από χαρά, στην ιδέα, ότι το προσεχές κονσέρτο εις το όποιον θα έλαμβανε μέρος ο Σώτος, θα τούς έδινε ένα καλό κέρδος.

— 'Ο Σώτος, άριστευμένος όλος στην σύνθεσι του τίποτα δεν έδειπε, τίποτα δεν άκουγε εκτός από το βιολιό του. 'Η άγωνία της φυγής του, προσπαθούσε να δημιουργήσει με δάξ, έξεσπύσε στα δάκτυλά του και νευρικά - νευρικά έπιέταν της χορδές του βιολιού.

— 'Η προσπάθειά του διήρκεσε με ώρα σχεδόν. Τίποτα όμως δεν κατάφερε να δημιουργήσει. 'Η νευρικότης του δεν τον άφινε να εργασθεί σοβαρώς. 'Η διάφορες φωνές έδωναν μέσα από της χορδές του βιολιού του συγκεκριμένες έντελώς, έντελώς ακατάληπτες. Τό έννοιωθεν αυτό κι' ο ίδιος. Κ' η γυναίκα του τό άκουσε από μέσα, γι' αυτό μια στιγμή άνοιξε την πόρτα της κρεβατοκάμαρας, έδειχνε τό μικρό κεφαλάκι της και τού έφώναζε:

— Βρήκες την αρχή;
— Άντι άλλης άπαντήσεως ο Σώτος έπιέτιζε σχεδόν τό βιολιό του άπάνω σε μια καρέκλα κ' ύστερα γυρίζοντας στην γυναίκα του γέμιασε φούρκια, της λέει.

— Έχει κρασί τό μουκάλι;
— Κρασί αυτή την ώρα.

— Ναι θέλω να πιώ. Δεν μπορώ να φτιαχίσω τίποτα. Κάθε έμπνευσις μουζει σταματήση και τό μυαλό μου έστέρησε. Τί διάολο έπαθα, ούτ' εγώ δεν ξέρω... 'Αλλά πώς διάβολο να σου κατεβούν ιδέες κ' αυτών τον παλινόκαρο; Δεν βλέπεις δοξήκατε πάλι ο ουρανός... Μπορά θάξουμε... Σίγουρα θα κάνη κατακλιση κ' έρετες την Λαμπρή. — Πιάσε την μπριζόλα από και μέσα.

— 'Η γυναίκα του, κατέβασε τ' άνασκουμπωμένα μανίκια της, έβγαλε μια μαύρη μποτίλια από μέσα από τό ντουλάπι και την άφισε κοντά στον Σώτο, που τώρα καθισμένος μπρός στο μεγάλο τραπέζι της μέσης, είχε στηρίξει τό κεφάλι ή ή του ανάμεσα από τά δύο του χέρια και σιγανοτραγουδούσε με φωνή τραυλιστή.

— Σώτο, θά πιής...
— Ά, ναι... Τό θυμήθηκες...

— Έσκότωσε τό μουκάλι κ' έρρουήριξε άρκετά.
— Τώρα θαρω πώς θά πάμε καλύτερα. Νίτοια, για κάποτε κοντά...

— Ά, μά έχω δουλειά μέσα. Δεν έχω καιρό... Δεν λογαριάζεις, πώς έρχεται Πάσχα...

— Τό Σώτος ή μορφή ήρσε τώρα κάποια σκαφεινιά και τό μάτι του, που για μια στιγμή είχαν προσλάβη κάποια φηγοβολή, άρχισαν πάλιν να γίνονται σαν πρώτα άπληρη και κωθρά... Σηκώθηκε, ήρθε κοντά στην γυναίκα του, της έπιεσε τό χέρι, την έκούτιζε καλά μέσα στα μάτια και της είπεν:

— Έχεις πολύ δυνατή φυλή. Δεν μπορούσε να συνειθίσει ακόμα στο κακό...

— Γιατί να λές αυτό;
— Νίτοια, δεν θά κάνουμε φέτος Λαμπρή. Και είχα τόσα όρατα σχέδια... 'Η φειτηνή Λαμπρή λείνε ή πρώτη, που θά περάσουμε μαζί κι' όπως θά την περάσουμε...

— Κατέβασε τό μάτι του, της άφισε τό χέρι της κ' ήλθε πάλι κ' έκάθισε μπρός στο τραπέζι.
— Σώτο... Σώτο... Βίσιαι τρελλός. Π' κανεις αυτού; Κλαίς; Είσιαι ακόμα παιδί... Παιδί είσαι... Δεν σου έκανα εγώ κανένα παράπονο, 'Αλλως τε δεν είνε και τόσον μαύρα τό πράγματα όσο τό βλέπεις... Τώρα που θά λάβης μέρος στο κονσέρτο του Κώστα, θά κερδίσεις άρκετά, ώστε να περάσουμε λίγες μέρες καλές. Έπιετα; Για έπιετα δεν μάς έμαθαν να ρωτάμε ποιέ...

— Τό κονσέρτο θά γείνη μετά την Λαμπρή...
— Έχει κρασί τό μουκάλι;
— Κρασί αυτή την ώρα.
— Ναι θέλω να πιώ. Δεν μπορώ να φτιαχίσω τίποτα. Κάθε έμπνευσις μουζει σταματήση και τό μυαλό μου έστέρησε. Τί διάολο έπαθα, ούτ' εγώ δεν ξέρω... 'Αλλά πώς διάβολο να σου κατεβούν ιδέες κ' αυτών τον παλινόκαρο; Δεν βλέπεις δοξήκατε πάλι ο ουρανός... Μπορά θάξουμε... Σίγουρα θα κάνη κατακλιση κ' έρετες την Λαμπρή. — Πιάσε την μπριζόλα από και μέσα.
— 'Η γυναίκα του, κατέβασε τ' άνασκουμπωμένα μανίκια της, έβγαλε μια μαύρη μποτίλια από μέσα από τό ντουλάπι και την άφισε κοντά στον Σώτο, που τώρα καθισμένος μπρός στο μεγάλο τραπέζι της μέσης, είχε στηρίξει τό κεφάλι ή ή του ανάμεσα από τά δύο του χέρια και σιγανοτραγουδούσε με φωνή τραυλιστή.
— Σώτο, θά πιής...
— Ά, ναι... Τό θυμήθηκες...
— Έσκότωσε τό μουκάλι κ' έρρουήριξε άρκετά.
— Τώρα θαρω πώς θά πάμε καλύτερα. Νίτοια, για κάποτε κοντά...
— Ά, μά έχω δουλειά μέσα. Δεν έχω καιρό... Δεν λογαριάζεις, πώς έρχεται Πάσχα...
— Τό Σώτος ή μορφή ήρσε τώρα κάποια σκαφεινιά και τό μάτι του, που για μια στιγμή είχαν προσλάβη κάποια φηγοβολή, άρχισαν πάλιν να γίνονται σαν πρώτα άπληρη και κωθρά... Σηκώθηκε, ήρθε κοντά στην γυναίκα του, της έπιεσε τό χέρι, την έκούτιζε καλά μέσα στα μάτια και της είπεν:
— Έχεις πολύ δυνατή φυλή. Δεν μπορούσε να συνειθίσει ακόμα στο κακό...
— Γιατί να λές αυτό;
— Νίτοια, δεν θά κάνουμε φέτος Λαμπρή. Και είχα τόσα όρατα σχέδια... 'Η φειτηνή Λαμπρή λείνε ή πρώτη, που θά περάσουμε μαζί κι' όπως θά την περάσουμε...
— Κατέβασε τό μάτι του, της άφισε τό χέρι της κ' ήλθε πάλι κ' έκάθισε μπρός στο τραπέζι.
— Σώτο... Σώτο... Βίσιαι τρελλός. Π' κανεις αυτού; Κλαίς; Είσιαι ακόμα παιδί... Παιδί είσαι... Δεν σου έκανα εγώ κανένα παράπονο, 'Αλλως τε δεν είνε και τόσον μαύρα τό πράγματα όσο τό βλέπεις... Τώρα που θά λάβης μέρος στο κονσέρτο του Κώστα, θά κερδίσεις άρκετά, ώστε να περάσουμε λίγες μέρες καλές. Έπιετα; Για έπιετα δεν μάς έμαθαν να ρωτάμε ποιέ...
— Τό κονσέρτο θά γείνη μετά την Λαμπρή...

— 'Ότε τότε δεν θάξουμε πεντάρα από πουθενά... Πότε λοιπόν θά κάνουμε έμεις Πάσχα;
— 'Όποτε έχουμε... Σε πίντε, σε δένα, σε είκοσι ημέρας, 'Αδιόφορο.

— Έκάθισαν άπάνω στα γόνατά του, τον έφίλησε γλυκά στα μάτια και προσπαθώντας ύστερα να χαμογελάση, τού ξαναείπεν:

— Έλα, Σώτο μου... 'Ας της μαύρες σκέψεις... Πάρε πάλι τό βιολιό σου... Προσπάθησε. 'Εσύ όμα προσπαθήσε πάντα και καλό φρειά ναι... Θέλεις να σου τραγουδήσω, θέλεις να σου χορέψω; Τι θέλεις;
— Νίτοια, άφισέ με μόνο. Έλα να σε φιλήσω και φύγε. Άρχίζω να έμπνέωμαι την συνάττα μου.

— 'Η Νίτοια, σαν νάταν συνειθισμένη στην καλλιτεχνικές αυτές ιδιοτροπίες του συζύγου της, τον άφισε κ' έπηρε πάλι μέσα στην κρεβατοκάμαρα να συνεχίση της Λαμπριάτικες προετοιμασίες.

— 'Ο Σώτος και τώρα τίποτε δεν μπόρεσε να δημιουργήσει. Πέταξε πάλι τό βιολιό του άπάνω στο τραπέζι κ' έστάθηκε για λίγη ώρα σκεπτικός με προσηλωμένο τό έλέμμα του στην χορδή του βιολιού. 'Υστερα σαν να ήπε κάποιια άμετάφηρη απόφασις, άρπαξε τό βιολιό, τρέβαλλε κάτω από την μασάλη του κ' έστρεξεν έξω, ένθ ή Νίτοια συγκρίνοντας μέσα τραγουδούσε ένα άλέγρο τραγούδι του Μόζαρτ.

— 'Η Νίτοια καθισμένη μπροστά στο παράθυρο άδημοναίε να δη τον Σώτο νάρχεται.

— Πώς έφτυαν έτσι ξαφνικά; 'Ός που να έγω και να μπώ;

— Χίλιες καλές ιδέες έβγαζε στο μυαλό της. 'Η έβρε ότι ο Σώτος ήτανε πολύ στενωχωρημένος οικονομικώς, και ή ιδέα, πώς θά περνούσε και την Λαμπρή καθόλου διαφορικώς από της άλλες μέρες μπορούσε να τον φέρη να κάνη καμιά τρέλλα, κι' αυτό την έκανε να νοιώθη κάπως άόριστο, αλλά μεγάλο φόβο.

— 'Ο νους όμως δεν ήτανε συνειθισμένος να βασανίζεται πολύ με καλές ιδέες, γι' αυτό γέγραφα άφισε κάθε λυπηρή ύπόθεσι και έπιεσε τον άευτό της, ότι ο Σώτος θά πετάχθηκε ίσα με τό Κώστα.

— 'Η καμπάνια άρχισαν να κινούν θλιβερά. 'Η άκλουθία της θείας τραγωδίας του Γολγοθά έκαλούσε τους χριστιανούς στην έκκλησία.

— 'Η Νίτοια άφισε τώρα να σκέπτεται, πώς θά μπορούσε να πάη κι' αυτή στην έκκλησία, χωρίς να κακοφανή το Σώτο, που έφυγε χωρίς να τον ρωτήσει. Πάνω όμως στη σκέψι αυτή άνοίγει ή πόρτα και φαιίνεται ο Σώτος καταρρομένως πασχαλιές.

— Τι έγεινες, παιδί μου;
— Βάλε τό λουλούδι στο νερό...

— Μήπως έπέτυχες την συνάττα σου κ' έπήγες να την δείξης στο Κώστα κρυφά από μέσα; 'Εσύ καμιά φορά τό κάνεις κάτι τέτοια πειρακτίρια.

— Δεν θά τον ξαναειδώ τον Κώστα.
— Γιατί; Ψην ήρθε καλή την συνάττα σου;

— Δεν θά κάνω παιά συνάττες, ούτε άλέγρα. Δεν θά ξαναπαίξω παιά βιολιά. Νίτοια, θά τό ξεχάσω πειά όλα, όλα.

— Και πώς θά γείνη, κύριε, αυτό τό άναποδογύρισμα;
— Δεν έχω παιά βιολιά.

— Και όν να φობότανε τ' αντίκρουσμα της γυναίκας του, χαμήλωσε τά μάτια του κ' έβήθρισε μέσα από τά δόντια του.

— Τέ πούλησα... Τέ πούλησα κ' έπηρε της πασχαλιές.

— 'Η Νίτοια δεν άπάντησε. Έκάθισε σε μια καρέκλα, Έκρυψε τό πρόσωπό της μέσα στα χέρια της κ' άφισε να κλαίει. Μέσα από τό κλάμα της άκούονταν τά λόγια:

— Πούλησες την άγάπη μου... Την καρδιά μου έπούλησες.
— Τάλεγε αυτά την στιγμή, που ο Σώτος προσ-

ΜΗΝΟΣ ΕΧΕΤΕ ΑΝΤΙΡΡΗΣΙΣ;

'Η καρία (Παύ; — Κάθε καρία!): 'Υπαγει όπισω μου Σατανα—άλλά... μην πάς, έργοσται, και πολύ μακριά,

παθούσε να τοποθετήσει ένα μάτσο πασχαλιές μέσα σ' ένα καλάκι δέξος.

Μεγάλη Παρασκευή.

— 'Ο Σώτος και ή Νίτοια πηγαινον να σταλίσουν με της πασχαλιές τον έπιτάριο της έκκλησίας τους. Φαίνονται χαρούμενοι και οι δύο. 'Η λυπηρές σκαφές της γλεβινής ημέρας έχουν ξεχασθή έντελώς.

— Τό άπόγευμα που έβήγχαν ή εφημερίδες, περιέγραφαν τό εξααιρετικώς καλλιτεχνικό σφύλιμα του έπιταρίου της έκκλησίας του Σώτου και άνέφεραν, ότι τούτο άφείλετο στην σύζυγο του καλλιτέχνη Σώτου Γραικού.

— Όταν έγγύριαν σπίτι τους, μετά την περιφορά του έπιταρίου, ο Σώτος είχε με εξααιρετική διάθεση με μουσική... Τό βιολιό όμως του έλειπε παιά. Προσπάθησε λοιπόν κ' άφισή κάθε μουσική του κι' άντι να παίξη βιολιά, εκάθισε κ' έτραγε μαζί με την Νίτοια μια... νερόσυτα.

— Τό πρωτό του Μεγάλου Σαββάτου ή Νίτοια έλαθεν ένα γράμμα από μια φίλη της. Την προσκαλούσε μαζί με τον άνδρα της να πάνε τα μεσάνυχτα στο σπίτι της, όπου από τό μπαλκόνι θά μπορούσαν να παρακολουθήσουν την τελετή εις την πλατεία της Μητροπόλεως.

— Σώτο, θά δούμε μια χαρά έφέτος. Ξαννάμαστε πρώγχαπες. Νόχαμε όμως και τό βιολιά, το είνε δειλά - δειλά.

— Είχασέ το, όπως τό ξέχασα κ' εγώ... Δεν θά πιάσω παιά στα χέρια μου βιολιά. Με έβρω με άλλη δουλειά. 'Ας πάθουμε παιά να μιλάμε για βιολιά και για συνάττες κι' άς δούμε πώς θά κάνουμε Λαμπρή έφέτος... Δεν έχω παιά τίποτα. Σ

— Ούτ' εγώ...
— Λοιπόν...
— Λοιπόν... Νά...

— 'Η Νίτοια πέρασε τά χέρια της γύρω στο λαιμό του Σώτου και τούκλισε τό στόμα μ' ένα δυατό φιλιά. Ν

— Την ώρα της 'Αναστάσεως ο Σώτος με την Νίτοια παρακολουδούσαν την τελετή στην Μητρόκλη από τό μπαλκόνι της φίλης της Νίτοιας.

— Τέ θέαμα των δολοφόνων στολών των άξιω-

ματικών, ή λαμπράδα του πλουσίου φρενισμά, ή θέα του Βασιλέως, που άπάνω στην πλοία σταλισμένη έξέδρα παρακολουθεί την τελετή της 'Αναστάσεως, τα χαμόσινα κτυπήματα των σιγμάτων, ή φοι των κανονιών, ή μουσική, ή χαρά του κόσμου όλου και της φύσεως όλόκληρης τό χαμόσινο σκίρτημα, αυτά όλα έγείζαν από δυνατή συγκίνηση την καρδιά του Σώτου. Ένωιωθε της στιγμής εκείνης να κατακυριεύη όλο τό είναι του με παράξενη δύναμι. Ένας ένθουσιασμός ανεξήγητος τον είχε καταλάβη. Έφυγε άπ' τό μπαλκόνι, ήρθε έξω από τό σπίτι κ' έστράφη πρηνώς για τό δικό του με τό λευκό κερύ της 'Αναστάσεως στο χέρι.

— Κάι τό μεγάλο είχε δημιουργηθή μέσα του. Κ' ήθελε να τό εξωτερικεύση προτού χάση την συναίσθησι του.

— Έρθεσε στο σπίτι του κι' άφισε να ψάξη. Έξητούσε τό βιολιό του. Είχε ξεχάση, πώς δεν υπήρχε παιά γι' αυτόν.

— Τό θυμήθηκε όμως κατόπιν. Κ' έννωισε ένα δυό συγκλονίσμα μέσα του.

— Άνοιξε τό παράθυρο κ' εκάθισαν εκεί... Μια φροβη έξέγερσις της φαντασίας τον έκανε να βλέπε άλλωστιακά όλα. Έβλεπε τον κόσμο όλο χαρούμενο και προσευχημένο να προυγγράη τά κέκλινα αυτά και γύρω από άφισα πασχαλινα φραγιά και γλυκό κρασί, να τραγουδών τραγούδια της Λαμπρής. Έβλεπε την Νίτοια περμένη μπροστά στα πόδια του να τό ζητάη να την σώση από τό μαρτύριο της πείνας, που έκανε τα πόδια της να τρέμουν, έβλεπε την εύτυχία των άλλων και την δυστυχία την δική του έλλείωνταν.

— Σι λίγο ένα θρηνώδες άπαλό αυτοσχέδιο τραγούδι έφευγε λίγο - λίγο από τό στόμα του, ένθ τό δάκρυ του έβρεχαν τό κερύσι του παραθυριού. Σι μια συνάττα συγκλονιστική μετετρέπετο σιγά - σιγά τό αυτοσχέδιο τραγούδι του Σώτου.

— 'Η Νίτοια, σαν τελείωσαν ή τελετή με εκπλήξι έμαθε ότι αυτός είχε φύγη. Έπρεξε άμέσως στο σπίτι της.

— Όταν έφτυσε έξω από την πόρτα μια φωνή γλυκαία με ήδονικές μεταγρολικές αναπάλτες, την έσταμάτησε. Δεν άργησε να καταλάβη, πώς τραγουδούσαν ο Σώτος την νέα του συνάττα.

— Έπρεξε μέσα.
— 'Ο Σώτος καθισμένος άπόμα στο παράθυρο μπροστά είχε προηλώση τά μάτια του σ' ένα σημείο του ουρανού κ' έτραγουδούσε. Τό κερύ του έπιεσε αναμμένο ακόμα άπάνω στο τραπέζι.

— 'Η Νίτοια έπληκτιζε σιγά - σιγά και τό έδουσε. Με τό σβύσιμο του κερύ ο Σώτος έγγύρισε. Βλέποντας την Νίτοια, έσκόκθησε. Έπρεξε κοντά της, της έπιεσε τό χέρι και με την φηγοβολή της χαράς στα μάτια της έφώναζε:

— Νίτοια, άκου... Βρήκα την συνάττα.

— Έκάθισε, έπηρε στα γόνατά του την γυναίκα του και χαιδούοντας τα μαλλιά της, άπαρνώδω εινε μιανήριτη φορά την νεοσυνθετη συνάττα του, ένθ κάτω στον δρόμο ο κόσμος περνούσε παρές - παρές, μάλλοντας τον ύμνο της 'Αναστάσεως.

— Την Δευτέρα του Πάσχα ή εφημερίδες ανήγυριον.

— 'Αφμερα τό άπόγευμα τό Κονσέρτο του κ. Κώστα Παρδίκη. 'Ο νεαρός καλλιτέχνης μας κ. Σώτος Γραικός θά παίξη με τό μάτο βιολιά του τό νέο του έργο την 'Ανατάτα της Λαμπρής.

ΕΞΕΛΟΘΗ! ΕΞΕΛΟΘΗ!

'Ο Β'. Τόμος της 'Κυριακής' και έστάλη εις όλα τα πρακτορεία.

— Συνοδεύεται με ένα δελτίον πωλήσεως ύπογε γραμμένον από την Διεύθυνση και παρακαλείται να αγοραζόντες τόμοις και χρησιμοποιώντας αυτούς διά φήρους άφείλουν με την άναγγελίαν της άγορας να μάς στέλνουν και τό περι όδ' ο λόγος δελτίον.

ΤΟΛΜΑΤΕ ΝΑ ΠΗΤΕ;

Τώρα έπτιμω, κυρία μου, πίντε μας τι θά λέγεται για μας τους άνδρες, πώς θά σας φαινόμαστε άν ντυνόμαστε έτσι—σαν κι' εσάς, ε;

ΜΙΑ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ Η ΓΥΝΗ—ΔΙΑΒΟΛΟΣ

— Κάποτε ο 'Ιησούς Χριστός μετέβαινε από πόλεως εις πόλιν νύκτα μετά των μαθητών του. Καθ' όδόν ήκουσεν εις τι άπόκεντρον μέρος φιλονεικίαν μεταξύ δύο άτόμων, ήτις όλιγον κατ' όλιγον έγένετο ζωηρότερα. Στέλλει λοιπόν ένα των μαθητών του ίνα ίδη τι συμβαίνει.

— Ούτος δεν ήδυνήθη ένεκα του σκότους να διακριθή τίνες ήσαν και έπειδή δεν κατάρθεσε να διαχωρίση αυτούς, έκοψε τάς κεφαλάς και των δύο. 'Επιστρέψας δε πρής των 'Ιησούν του λέγει: "Κύριε μη δυνήθεις να διαχωρίσω αυτούς ήναγκάσθην να κόψω τάς κεφαλάς και των δύο..."

— Τότε ώργισθη ο 'Ιησούς, διά τό άτοπον και διατάζει τον μαθητήν να επιστρέψη τάχιστα και να θέση εκάστην κεφαλήν εις την θέσιν της.

— 'Ο μαθητής επιστρέψας έθεσεν εκάστην κεφαλήν και εις ένα κορμόν, άλλ' ένεκα του σκότους την μεν κεφαλήν της γυναίκας έθεσεν εις τό σώμα του διαβόλου την δε κεφαλήν του διαβόλου εις τό σώμα της γυναίκας.

— Λοιτί οι φιλονεικούντες ήσαν ο διαβόλος και ή γυνή.

— Έκτοτε δε ή γυνή εάν δεν είνε εις την κεφαλήν διαβόλου θά είνε εις τό σώμα δηλαδή εις τό έτερον ήμισυ.

— ΧΑΜΕΝΗ ΑΓΑΠΗ...

ΗΜΗΜΙΝ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΤΗΣ 'ΚΥΡΙΑΚΗΣ,

— 40 — ΜΟΝΟΝ ΔΕΙΠΤΑ — 40

— Μας στέλλεται δηλ. 40 λεπτά εις γραμματόσημα, θά σας στέλλωμεν τέσσαρα φύλλα διά του εκημερομίου άν κατοικήται εις τάς επαρχίας, διά των διανομέων μας, άν μένετε εις τάς 'Αθήνας.

ΠΡΟΣΕΧΩΣ "Η ΜΝΗΣΤΗ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ,"

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

ΤΙ ΔΙΔΑΣΚΕΙ Ο ΜΑΡΙΝΕΤΤΙ

Κάποιος νεαρός ποιητής έγραψε κ' εδημοσίευσε εις νεοφανές περιοδικόν ένα ποιήμα, εις το όποιον ποιητική άδεια τόν τραμ αναφέρεται...

Ο Μαρινέτι ειπε αναμφισβήτητως ένας ποιητής με ταλέντο, ό όποιος έτις να έχη και άσκητην περιουσία. Έπαναστατική φήμις έκτο πηος τή καθιερωμένα και απέδρασε προς τή νέα, τή άουνηθισία.

Θά ύμνήσωμεν τήν δέσπιν των μηχα των και τή θανάτια του ήλεκτρισμού και τήν νευρώδη γύρω μας ζωήν. Θά τήν παρακολούθησωμεν με γοργόν βήμα και δέν θά μείνωμεν άπιστοι της.

Ετσι μου έμιλοόσε ό ίδιος άσχηγός του Φουτουρισμού, ό Μαρινέτι, εις τή 1913 εις τήν Μπολόνια, ένα δράδον εις τό Καρνεϊόν του Σάν Πιέτρο.

Η ύγιής και άφραία αυτή άόσις, επάνω εις τήν όποιαν στήριζεται ή ιδεολογία του Φουτουρισμού, εις τή έκδηλώσει της έπεσε θεβαίως εις ύπερβολάς, άλλα αυτό δέν σημαίνει διτι εινη άναξία προσοχής.

κοινόν (τό όποιόν δυστυχώς παντού και πάντοτε άγεται και φέρεται από ποταπήν και έπιπο λάιαν μερίδα του Έθνους). Έκείνο άκριβώς τό δράδον που έγνωρίσθηκα με τόν Μαρινέτι εις τό Καρνεϊόν του Σάν Πιέτρο της Μπελόνιας...

Ο άσχηγός των Φουτουριστών δέν εισαράχη διάδου και ή διάλεξις έτελειώσε παρ' όλας τήσ δαιμονιώδεις άποδοκιμασίας. Εις στιγμής τής θυελλο δεσπόσης συγχύσεως, ό Μαρινέτι δι ακόπιον τόν λόγον του, επόραξε εις τούς θεοριθούοντας.

Είπαθε δειλόι... Βιλλιάνι... βιλλιάνι... Αν έχετε λίγον άνδρισμον μέσα σας, πρόπει τή ηουχάστε και τή μ' άκούστε...

Τό ίδιο δράδον έλεγε ό άκαμτος εκείνος άνδρισπος, περικλωμένος από κύκλον θαυμαστών του.

Θά επιμείνωμεν και θά νικήσωμεν. Η αντίδρασις αυτή εινη άκριβώς ή άπόδειξις διτι διδάσκωμεν και νέον και ύγιές.

Ο κ. Ξενόπουλος, άν δέν άπατώμαι, έγραφε εις ένα χρονογραφημά του, διτι οι Φουτουρισται ζωογράφου, είναι θέλον να παραστήσουν ένα παύμα εν κινήσει, τό ζωογραφίζον πολλά πλοών.

Αιστών ούτε άλογα με πολλά ποδάρια εινη ό Φουτουρισμός, ούτε τό τραμ, που φαίνεται εσάν φρετινόν μετέωρον εινη Φουτουριστική ποιήσις. Ο Φουτουρισμός εινη μία ιδεολογία ενός ποιητού, ό όποιος εθυσίασε δι' αυτήν όλόκληρον τήν περιουσία του, περιτρέχον τήν Έδραπην και κηροόσαν αυτήν—μία ιδεολογία, ή όποια, μη λαμβανομένων εν' όψει των ύπερβολών των άπαδών της, εινη ορθαστή και άξία προσοχής.

ΑΚΙΝΑΡΤΟΝ

Έκείνος Νουμίζιεσ Ανλίτα, διτι θά μπορούσαμε να πάρομε τόν μπαμπά και τή μαμιά να ίδουν έκείνη τήν παρόστασι. Έκείνη Ν. Βέβαια. Εινη τόσον άθώα και άπλοή, όστε δέν θά καταλάβουν τίποτε.

ΜΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΠΡΟΣ ΕΓΝΩΡΙΣΤΗ ΤΗΝ "ΚΥΡΙΑΚΗΝ,"

Η βροχή έξω χάλασε τόν κόσμο, εγώ μόνος εκαθήμην εις τό παράθυρον και έβλεπα τούς διαβάτας, οι όποιοι έτρεχαν γρήγορα εις τή σπήτια των. Με ειγες κατακρυβεύσει μία μεγάλη στενοχωρία.

Επειδή δέ έβλεπα διτι ό κειρός δέν ειχε σκοπόν να αλλάξη, ντύνομαι, περνώ τήν άμβρέλλα εις τό χειρί και τρέχω εις τό βιβλιοπωλείον, διτι νά αγοράσω τίποτε να διαβάσω.

Βγαίνω έξω από τό σπήτι και πάντοτε πηδών αυλακάκια και πέτρες τής όποιες ειγες καταβάσει ό λάκκος έφθασε εις τήν άγοράν. Εκεί που έτρεχα βιαστικά κόντευα να πέσω εις ένα φίλον μου, ό όποιος βιαστούσε μία εφημερίδα εις τας χειράς του και μευ έραίνετο πολύ χαρούμενος.

— Τί εινη αυτό; του λέγω. — «Κυριακή» μου λέγει με ένα γέλιο γλυκό.

— Και που τήν βρήκες; — Να καυμήνε τήν αγοράσα παρ' όλιγου. Ξεύρεις, εινη τό καλλίτερον περιοδικό με τό όποιον ήμπορείς να περνάς εύχαριστα τήσ ώρες σου.

Χωρίς να τόν έρωτήσω τίποτε περιεσώτερον άρχισα να τρέχω που ένα με έβλεπε κανείς θά έλεγε πώς ειγες τρελλάθη. (Καθ' μήπως δέν τρελλάθηκα; Με ειγες μαγεύσει ή "Κυριακή" που τήν ειδα τόσο όλιγον.)

Έφθασα λοιπόν εις τό σπήτι του εφημεριδοπώλου, κτυπώ και ένα κοριτσάκι μου άνοίγει τήν θρα.

— Τί θέλεις; μου λέγει. — Τήν Κυριακήν, και έτρεμα όλας από τήν χαράν μου.

Εως ότου μου τήν φέρει μου φάνηκε χρόνος, τήν βουτώ και πάντοτε όπως και πρότερον τρέχον έφθασα στό σπήτι μου. Πότε άνεβην τήν σκάλα και πότε κάθησα στήν κορόλα δέν καταλάβα. Αρχισα λοιπόν να τήν διαβάω, άλλα δέν μου έφθανε μόνον μευ φορ' ήθελα να τήν μάθω άπ' έξω. Ένθ' δέ παρ' όλιγου έβραγε ό κειρός ειγες άνοιξις εντός του δωματίου και έξω άκόμη. Καί από τότε ειμαι τακτικός άναγνώστης και φίλος άχώριστος τής «Κυριακής» μου.

Παρθ. ΧΡΗΣΤΟΣ Π. ΓΙΑΝΝΑΚΟΣ

Η ΔΙΑΦΟΡΑ

Ο κ. Τίμ. Ποιά εινη ή διαφορά μεταξύ του Νόμου και τής Δικαιοσύνης;

Υπάρχει; Ο κ. Τάκ. Βέβαια. Δέν άκουσες; Ο κόμμος λέει πάντα εδ νόμος άρχιπνεύει ενθ' ή Δικαιοσύνη έχει πάντα τή μάτια της ματηλοδομένα.

ΘΑΥΜΑΣΜΟΙ

Σε μία νεράϊδα: Ω! άμορφη νεράϊδα μου τώραι άνάστημά σου Τό θεύ σου παράστημα τό μάγο βάδισμά σου Με τή κρινάτα χείλη σου τή κόκκινα σάν...

Αιώνει κι' αυτό τό σιδερό, σότ μαγαζό... (σοι βλήμα.

Αμκλιός ΧΡΗΣΤΟΣ Ι. ΒΑΣ.

Η ΚΥΡΙΑΚΗ

ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ

Δεκάτι έγγέλασεν ή Παναγία μετά τόν θάνατον του Χριστού

Είγαν εκνεύσει ό Ίησους επάνω εις τόν Σταυρόν, όταν ή τελευταία βροντή του κερανού άντήχησεν επί του Γολγοθά και τό θράμα τής άπολυτρώσεως του κόσμου συνετελέσθη. Η πικραμένη Μάν να συνετετριμμένη άνεχώρησεν. Κατέβαινε εις τήν Ίερουσαλήμ τήν μεγάλην πόλιν των θείων γεγοτών και ιερών άναμνήσεων.

Έφθασαν τέλος εις τόν κήπον τής Γεσηθημανή, εις τόν τόπον όπου ό Χριστός προσευχήθη κατ' τήν άπορορά έκείνην νύκτα.

Ν' Έξηγητημένη εκ του πόνου, κατάκοπος ή Παρθένος εκάθησεν υπό τή δένδρα έκείνα υπό τή όποια τόσας άναμνήσεις έφεραν εις τήν πονεμένην Ψυχήν Της.

Η φύσις έφερε τήν έαρινήν στολήν της. Ο Ίωάννης προστάχτε παρέκει και ή Παρθένος μόνη βαρυσταύτα δια πρώτην φοράν, ήθάνετο εκλείπον τό θάρρος Της.

Εις μάτην ό Ήλιος έρωπτε τας θαλπεράς του άκτίνας. Πώς θά ήδύνατο τό άχρον αυτό φώς να καταπαύνη τόν πόνον τής πικραμένης Μητέρας, ήτις έχασε τό φώς των οφθαλμών Της, τόν γλυκύτατόν Της Ίησους;

Εις μάτην τή πηνά πετώντα εις τή δένδρα των έλαιών, ήμιλλώντο ποίον να καλοήση γλυκύτατον παρηγορία άσπρα. Ούτε ή καλλίφρονος άη δών με τήν γλυκύτατην της φωνήν, ούτε ό γλυκύφθογγος κόσμος κατώρθωναν να έλαφρύνουσιν όλιγον τό βάρος της μεγάλης θλίψεως της. Καί εις τό άσμα αυτών άνεμηνύετο ό έόμβος των έν τώνων, ό θροός των φύλλων, και άπετελείτο συκαυλία άρμονική.

Ούτε άόμα τή άπειρα άνθη, με τή ποικιλία και θελκτικά χρώματά των με τό λεπτότατον άρωμά των ήδύνηθησαν να εκκολάτωσι βάλασμον παρηγορίας εις τήν πονεμένην μητρικήν καρδίαν.

Τό ταπεινόν γιούλι εκλινεν έτι μάλλον τήν χαρίεσαν κεφαλήν του και τό ύπερήφανον βόβον έλυγίσθη.

Όλη έκείνη ή μειδιώσα ποιήσις του έαρος δέν ήδύνηθη ν' άποσπάση εν παρηγορον μειδίωμα από τή πικραμένα θεία χείλη.

Ο άραϊός ήπος, ό πιστός κύων, ό ύπερήφανος αλέκτωρ κα όλα τή είδη των ζώων έτρεψαν και αυτά προς παρηγορίαν. Καί μόνος ό καταπραμένος έρις δέν έδέχθη, όπως ακολουθήση τή άλλα εγενή ζωά. Διτι τούτο δέ και κατεδικάσθη να τρώγη χόμα και να μή χορταίνη. Με τήν κοιλίαν να σφραττει και άνάπασιν να μη εύρίσκη.

Η ΚΥΡΙΑΚΗ

ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ

Δεκάτι έγγέλασεν ή Παναγία μετά τόν θάνατον του Χριστού

Είγαν εκνεύσει ό Ίησους επάνω εις τόν Σταυρόν, όταν ή τελευταία βροντή του κερανού άντήχησεν επί του Γολγοθά και τό θράμα τής άπολυτρώσεως του κόσμου συνετελέσθη. Η πικραμένη Μάν να συνετετριμμένη άνεχώρησεν. Κατέβαινε εις τήν Ίερουσαλήμ τήν μεγάλην πόλιν των θείων γεγοτών και ιερών άναμνήσεων.

Έφθασαν τέλος εις τόν κήπον τής Γεσηθημανή, εις τόν τόπον όπου ό Χριστός προσευχήθη κατ' τήν άπορορά έκείνην νύκτα.

Ν' Έξηγητημένη εκ του πόνου, κατάκοπος ή Παρθένος εκάθησεν υπό τή δένδρα έκείνα υπό τή όποια τόσας άναμνήσεις έφεραν εις τήν πονεμένην Ψυχήν Της.

Η φύσις έφερε τήν έαρινήν στολήν της. Ο Ίωάννης προστάχτε παρέκει και ή Παρθένος μόνη βαρυσταύτα δια πρώτην φοράν, ήθάνετο εκλείπον τό θάρρος Της.

Εις μάτην ό Ήλιος έρωπτε τας θαλπεράς του άκτίνας. Πώς θά ήδύνατο τό άχρον αυτό φώς να καταπαύνη τόν πόνον τής πικραμένης Μητέρας, ήτις έχασε τό φώς των οφθαλμών Της, τόν γλυκύτατόν Της Ίησους;

Εις μάτην τή πηνά πετώντα εις τή δένδρα των έλαιών, ήμιλλώντο ποίον να καλοήση γλυκύτατον παρηγορία άσπρα. Ούτε ή καλλίφρονος άη δών με τήν γλυκύτατην της φωνήν, ούτε ό γλυκύφθογγος κόσμος κατώρθωναν να έλαφρύνουσιν όλιγον τό βάρος της μεγάλης θλίψεως της. Καί εις τό άσμα αυτών άνεμηνύετο ό έόμβος των έν τώνων, ό θροός των φύλλων, και άπετελείτο συκαυλία άρμονική.

Ούτε άόμα τή άπειρα άνθη, με τή ποικιλία και θελκτικά χρώματά των με τό λεπτότατον άρωμά των ήδύνηθησαν να εκκολάτωσι βάλασμον παρηγορίας εις τήν πονεμένην μητρικήν καρδίαν.

Τό ταπεινόν γιούλι εκλινεν έτι μάλλον τήν χαρίεσαν κεφαλήν του και τό ύπερήφανον βόβον έλυγίσθη.

Όλη έκείνη ή μειδιώσα ποιήσις του έαρος δέν ήδύνηθη ν' άποσπάση εν παρηγορον μειδίωμα από τή πικραμένα θεία χείλη.

Ο άραϊός ήπος, ό πιστός κύων, ό ύπερήφανος αλέκτωρ κα όλα τή είδη των ζώων έτρεψαν και αυτά προς παρηγορίαν. Καί μόνος ό καταπραμένος έρις δέν έδέχθη, όπως ακολουθήση τή άλλα εγενή ζωά. Διτι τούτο δέ και κατεδικάσθη να τρώγη χόμα και να μή χορταίνη. Με τήν κοιλίαν να σφραττει και άνάπασιν να μη εύρίσκη.

Ο άραϊός ήπος, ό πιστός κύων, ό ύπερήφανος αλέκτωρ κα όλα τή είδη των ζώων έτρεψαν και αυτά προς παρηγορίαν. Καί μόνος ό καταπραμένος έρις δέν έδέχθη, όπως ακολουθήση τή άλλα εγενή ζωά. Διτι τούτο δέ και κατεδικάσθη να τρώγη χόμα και να μή χορταίνη. Με τήν κοιλίαν να σφραττει και άνάπασιν να μη εύρίσκη.

Από τότε και ή έρις φέρει τήν κατάραν ού βέπαι με εισέρχεται εις τήν εκκλησίαν και να μη λαμβάνη μέρος εις θείας ιεροτελεστίας, όπως τό ελογημένο σιτάρι τό όποιον εις τόσον ύψηλά μω...

Η ΚΥΡΙΑΚΗ

ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ

Δεκάτι έγγέλασεν ή Παναγία μετά τόν θάνατον του Χριστού

Είγαν εκνεύσει ό Ίησους επάνω εις τόν Σταυρόν, όταν ή τελευταία βροντή του κερανού άντήχησεν επί του Γολγοθά και τό θράμα τής άπολυτρώσεως του κόσμου συνετελέσθη. Η πικραμένη Μάν να συνετετριμμένη άνεχώρησεν. Κατέβαινε εις τήν Ίερουσαλήμ τήν μεγάλην πόλιν των θείων γεγοτών και ιερών άναμνήσεων.

Έφθασαν τέλος εις τόν κήπον τής Γεσηθημανή, εις τόν τόπον όπου ό Χριστός προσευχήθη κατ' τήν άπορορά έκείνην νύκτα.

Ν' Έξηγητημένη εκ του πόνου, κατάκοπος ή Παρθένος εκάθησεν υπό τή δένδρα έκείνα υπό τή όποια τόσας άναμνήσεις έφεραν εις τήν πονεμένην Ψυχήν Της.

Η φύσις έφερε τήν έαρινήν στολήν της. Ο Ίωάννης προστάχτε παρέκει και ή Παρθένος μόνη βαρυσταύτα δια πρώτην φοράν, ήθάνετο εκλείπον τό θάρρος Της.

Εις μάτην ό Ήλιος έρωπτε τας θαλπεράς του άκτίνας. Πώς θά ήδύνατο τό άχρον αυτό φώς να καταπαύνη τόν πόνον τής πικραμένης Μητέρας, ήτις έχασε τό φώς των οφθαλμών Της, τόν γλυκύτατόν Της Ίησους;

Εις μάτην τή πηνά πετώντα εις τή δένδρα των έλαιών, ήμιλλώντο ποίον να καλοήση γλυκύτατον παρηγορία άσπρα. Ούτε ή καλλίφρονος άη δών με τήν γλυκύτατην της φωνήν, ούτε ό γλυκύφθογγος κόσμος κατώρθωναν να έλαφρύνουσιν όλιγον τό βάρος της μεγάλης θλίψεως της. Καί εις τό άσμα αυτών άνεμηνύετο ό έόμβος των έν τώνων, ό θροός των φύλλων, και άπετελείτο συκαυλία άρμονική.

Ούτε άόμα τή άπειρα άνθη, με τή ποικιλία και θελκτικά χρώματά των με τό λεπτότατον άρωμά των ήδύνηθησαν να εκκολάτωσι βάλασμον παρηγορίας εις τήν πονεμένην μητρικήν καρδίαν.

Τό ταπεινόν γιούλι εκλινεν έτι μάλλον τήν χαρίεσαν κεφαλήν του και τό ύπερήφανον βόβον έλυγίσθη.

Όλη έκείνη ή μειδιώσα ποιήσις του έαρος δέν ήδύνηθη ν' άποσπάση εν παρηγορον μειδίωμα από τή πικραμένα θεία χείλη.

Ο άραϊός ήπος, ό πιστός κύων, ό ύπερήφανος αλέκτωρ κα όλα τή είδη των ζώων έτρεψαν και αυτά προς παρηγορίαν. Καί μόνος ό καταπραμένος έρις δέν έδέχθη, όπως ακολουθήση τή άλλα εγενή ζωά. Διτι τούτο δέ και κατεδικάσθη να τρώγη χόμα και να μή χορταίνη. Με τήν κοιλίαν να σφραττει και άνάπασιν να μη εύρίσκη.

Ο άραϊός ήπος, ό πιστός κύων, ό ύπερήφανος αλέκτωρ κα όλα τή είδη των ζώων έτρεψαν και αυτά προς παρηγορίαν. Καί μόνος ό καταπραμένος έρις δέν έδέχθη, όπως ακολουθήση τή άλλα εγενή ζωά. Διτι τούτο δέ και κατεδικάσθη να τρώγη χόμα και να μή χορταίνη. Με τήν κοιλίαν να σφραττει και άνάπασιν να μη εύρίσκη.

Από τότε και ή έρις φέρει τήν κατάραν ού βέπαι με εισέρχεται εις τήν εκκλησίαν και να μη λαμβάνη μέρος εις θείας ιεροτελεστίας, όπως τό ελογημένο σιτάρι τό όποιον εις τόσον ύψηλά μω...

Αίγιον ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Σ. ΚΟΥΒΕΗΣ

Ο ΗΡΩΣ — Έμαθα, Κόστα, πώς έωσες τή ζωή κάποιον στον πόλεμο; — Μάλιστα. — Και πώς; — Έπειδή δέν πήγα καθόλου έξω στή γραμμή να σκοτώσω, άλλα έμεινα στήν Άθήνα...

ΜΑΓΕΙΡΙΚΗ

Εις τήν διδα Άλίκην Τ...

Μ' άράδειξες τής χάρες σου, μικρούλά μου, και μουλέγες πώς τώρα ζέρεις να χορεύεις, Ξεύρεις να παίζεις, να περπατάς, να κεντάς, Καί πεύ πολύ... λαμπρά να μαγειρεύεις.

Μ' άν σ' έλα με περπατάς, γειτονοπούλά μου, Στο ύστερόν μαθημάτκα σου δίνω, Καί που τήν τέχνη εύρήσκω τώρα μη ρωτάς, Μά ζεύρω φίνκ της...καρδίες να ψήνω!

Αίγιον. Βασιλειός Σ. Κουβέλης

ΒΑΛΕ ΚΡΑΣΙ

Βάλε κρασί, ρε κάπελα, ζητώ να μεθύσω. Κάτου σεις, νόμοι άνθρωποι, και μάτιασι κό... [ποι, κάτου! Ύεμα και δόλος έλα 'δω και σκύβαλο είμαι γέω [στά χέρια του θανάτου!

Βάλε κρασί, ρε κάπελα, μεθύστε, ρε παιδιά! — Πούνε ή πρώτες χάρες σου κι' ή κάταν... [τιές σου πούνε; — Να τό κορμί τ' αλύγιστο, να, τό κορμί μου, [να...

Αίγιον ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Σ. ΚΟΥΒΕΗΣ

ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κυρίου, Κυρίου, Ο Π. Βλάσης εκ Κορίνθου παραίτεται και μεταδίδει ψήφους εις τον κ. Τάκη Ι. ωάννου.

Ο κ. Δ. Γιαννακάκος και Γ. Γαραντζιώτης εκ Καλαμών. Δωροῦνται τῷ Παν. Σύμῳ ψήφους 400.

Ο κ. Γεώργιος Γαρίδας ἐξ Ἀθηνῶν προσφέρει εις τον κ. Ἐλευθέριον Βοτιμπέλλαν ψήφους 500.

Ο κ. Ἐμμανουὴλ Ἀδώνης προσφέρει εις τον κ. Ι. Πρίστραον ψήφους 1000.

Ο κ. Ν. Κ. ἐξ Ἀθηνῶν. Προσφέρει εις τον Ἰωσήφ Πρίστραον ψήφους 500

Ἐκατόγχερα. Ψῆφοι προστέθησαν. Τόμο Β' ἐστάλησαν.

Ο κ. Γ. Καραῖς. Δωρεῖται τῷ κ. Κ. Παπαϊωάννου ψήφους 112.

Η. Ι. Π. Τόμοις θὰ λάβει. Ψῆφοι προστέθησαν εις Η. Χαλαμπίτσουλον.

Ο κ. Εὐθύμιος Ι. Σμυρνιωτάκης δωρεῖται τῷ Συλλόγῳ Κωνσ. Βουλγαριστῶν ψήφους 88.

Ε. Παπαγεωργακόπουλον Κέρκυραν. Κατεχωρήθησαν.

Αγγ. Ρηγάπουλον. Ἐλήθησαν, πρὸς τέθησαν.

Τ. Κ. Ἐλήθησαν. προστέθησαν εις Σ. Κουδέτην.

Εὐθυμῖαν Οἰκονομική Πύργον. Ἐλήθησαν προστέθησαν.

Νικ. Ψιμούλην, ἐπαύδα. Η ἀνὴς Νιτωῦς ὡς παραχώρησε τοὺς ψήφους της, ἀνεχωρημένους εις 1502, οἱ ὅποιοι καὶ ὡς κατελογίσθησαν.

Δ. Πλαστήραν. Ἐλήθησαν.

Δ. Κωνσταντινοῦλον. Ἐλήθη. Αὐτὸς καὶ ὁπὸ ἔγκρισιν.

Ἀρτεμῖν Φ. Αἰοῦμα, Δολιανά. Τὰ λογογραφήματα τὰ ὅποια στέλλετε θὰ δημοσιεύωνται κατόπιν ἔγκρισως.

Ε. Π. Παράβι. Δεχόμεθα εὐχαριστίας καὶ τὰ ὅποια κατόπιν ἔγκρισως θὰ δημοσιεύωνται.

Α. Σ. Ἄριαν. Λογογραφήματά σας μὴ ἐγκριθέντα δὲν δημοσιεύθησαν. Δεχόμεθα τὴν λεγεραικὴν ἀνταπόκρισιν ἀνεὺ ὅμως τῆς ἐπιβαρύνουσας τῶν τελῶν. Σύλλογος ἰσχυρίζεται ἅλὰ δὲν γνωρίζομεν τὸν Περσέδρον.

Ἀ)δα Μ. Α. Φ. Ἐνεκα ἐλλείψεως τῶν ἰσχυρῶν καὶ πλημμελῶν τῶν ἀποστελλομένων πρὸς δημοσιεύσιν, ἐπὶ τοῦ παρόντος αἰ μεταφράσεις παρελήθησαν.

Διὰ τῆς κ. Ἐβελ Μίχα

Διανομέτα ὅτι ἐνεκα πληθύνουσ ὡς μὴ δυνήθητες θὰ δημοσιεύσωμεν τὸ ἄρθρον τοῦ «Πετινοῦ» διὰ τὴν ὄραϊαν οὐνανίαν τῆς κ. Ἐβελ Μίχα, ἀναγκασόμεθα νὰ τὸ ἀναβάλλομεν διὰ τὸ ἀπέμεινον φύλλον.

Τὰρα ὠρεβονῶν καὶ Χριστὸς Ἀνάστη.

ΚΑΤΑΧΟΡΙΣΕΙΣ

Εἰσερχομένη ἅκ δευτέρου εις τὸ Ἰαλονάκι τῆς ἀγαπητῆς «Κυριακῆς» ἀνταλλάσσω Κ. Π. μετὰ ποιημάτων. Ν

Δ)σις Σενητευμένη Ἐθναιοπούλα. Κριμπα Κωπιδῶς.

Ο Πλατωνικός Ἔρωσ ἀνταλλάσσει Κάρτ - Πεστὰλ καὶ ἐρωτικὰς ἐπιστολάς. Προσμηδῶνται Ρωμασιόπαιδες. Πῶστ. Ρεστάντ. Ἐνταῦθα. Ν

ΝΕΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ

Ἐπίσης ἐνεκρίθησαν τὰ ἔξῃς ψευδώνυμα ἁ Ὀσφρακον Σαρωνικοῦ, «Θαλασσία Ἀδραν», «Βασίλισσα τῆς Μεσογῆας Μερρόπικ», «Ὀδοιπόρος τοῦ Ἀἴθου», «Πλατωνικός Ἔρωσ», «Ἄλφδος Ἀίστερ».

Κυρίους

Σ' Ἀλέξ. Γαυρλάκον, Γεωργ. Γαρίδην, Μίμην Γιαμπανῶν, ἑποστηρικτὰς μου εὐχαριστῶ θερμῶς.

ΕΛΕΥΘ. ΒΑΤΙΜΠΕΛΛΑΣ

Ἰσχυρῶς ἀντιπροσώπων Νομοῦ Κυκλάδων

Ἀνταλλάσσω Κ. Π. πανταχόθεν. Προσμηδῶ το πία. Δεῦθενσις Σερλάκ. - Χόλμς. Πῶστ. - Ρεστάντ Ἀμφοισα.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

Ψηφίσαιτε τὴν Ἀρσενικήδα Ὀρρανήν τῆς Τήνου ἀντιπροσωπεύουσιν τὰς Κυκλάδας. Ε. Ι. Σ

Τὸν ἀγαπητὸν μου φίλον Ἀλέξανδρον Χριστοφίλην, πρὸς ἀχθῆντα εις τὸν θαμνὸν τοῦ Ἀρχίου εὐχόμεθα εἰς αὐτὸν καὶ ἰς ἀνώτερα. Κ. Δ.

Συριζῶνα Δούκαν, Πόρον. Συγχάριμα διὰ τὴν ἀσπιδότητά σας.

Κ. ΧΑΝΙΔΗΣ

Εἰς τὸν κουμπῆρον μου Κ. Παπαϊωάννου εἰσάθετω 400 ψήφους.

Μ. ΠΑΠΑΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΗΝ ΑΓΑΠΗΤΗ ΜΑΣ «ΚΥΡΙΑΚΗ»

Φιλότητά μας Κυριακή Πολυαγαπημένη τὸ φύλλον σου τ' ὀλόχρυσον ὅλους μας ἐφελλαίνει.

Ἄν θέλετε ἀναρῶσθαί μου νὰ μάθετε τ' ὄνομα μας νὰ σὰς καταχωρίζωμεν ἔδω τὰ ψευδώνυμά μας.

Κερματῆς (Νυρεπιθερά)

Ἀγαπητοὶ μου ἀνταλλάσσει καὶ ἀνικλακτριαι, καταχωρήσει εἰς τὸν ἐκλογικὸν ἴσθον, παρακαλῶ εὐχερευτοῦμαι - αἰ, ψηφίσαιτέ με ὡς γενικὸν ἀντιπρόσωπον τοῦ Νομοῦ Ἡρακλείου.

Σὰς χαιρετῶ.

Βασίλισσα τῆς Καλῶνης

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ἩΡΕΛΛΑΣ

Ἰπουργεῖον Πολέμου.

Ἐγκύκλιος Ἀριθ. 1.

Γνωστοποιούμεν εἰς τοὺς κ. Προέδρους τῶν ἐν Κερκύρῃ Ἐγκυκλοπαιδικῶν - ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ - Συλλόγων, ὅτι πρέπει νὰ λάβωσι μέχρι τέλους ἰσταμένου ἀδειαν ὑποστάσεως παρὰ τοῦ ἡμετέρου Βασιλείου ἄλλως θέλουσι καταδιωθῆ ἁμελίκτως.

Τὸ παρὸν ἐξεδόθη πρὸς γνῶσιν καὶ συμμόρφωσιν.

Ὁ ἐπὶ τοῦ πολέμου ἑπουργὸς ΔΟΥΞ - ΦΟΝ - ΔΕ ΜΠΟΥΜ - ΜΠΑΜ

Γίνεταί: ὁλοι πρελλοῖ - Γράψατε, Φαῖδρον - Π. Ρ. Κέρκυραν.

ΙΠΠΟΤΑ ΔΕΚΡΙΕ

Μὲ πολέμους; Χά, Χά Ἡ φόρα μου ἀδιάσπαστος μάθε λέκομαι Στρατάρχης αἴθον Μόλτικον Λοιπὸν τὸ σχῆμα. «Ἐυστράτιον Ματήλιαν. Ἀναμῖνω - ἐγγραφήσας, Μαργαρίταν».

Ἀνταλλάσσω Κάρτ - Ποστὰλ πανταχόθεν. Προσμηδῶ καλλωνὰς. Κῆρησαν Δ' Ἄφθιλ Π. Ρ. Πειραιᾶ.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΣ

Σύλλογος Καποδιστριας ἐν Κερκύρῃ. Ἀδελφοὶ τοῦ Διαγωνισμοῦ δεκταὶ μέχρι 30 Μαρτίου. Διεύθυνσις Ἀντωνίου Λόγγον Κέρκυραν.

ΠΡΩΤΟΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟῦ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ Η ΝΕΑ ΕΛΛΑΣ

Ἐν Μεσολογίῳ

Ἐρήβη ἐν Μεσολογίῳ πρῶτον παράρτημα τοῦ ἀνω Συνδέσμου.

Ἡ συνδρομὴ τῶν μελῶν ὠρίσθη ἔτησια δρ. 1,50, ἐξέμνηρος λεπτὰ 80.

Σπεύσατε, Σπεύσατε.

Ἐγγραφήτε ἀπαξῆπαντες μέλη εἰς τὸ Πανελληνιον παράρτημα «Νέας Ἑλλάδος».

Σπεύσατε, Ζητοῦμεν δραστήριους ἀντιπροσώπων νέους καὶ δεσποινίδας.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ Α' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

α) Ἐγὼ κλαίω καὶ σὺ μένεις Καὶ μ' αὐτὰ προκίπτει μόνον ἓνας Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης πρὸ ὑπῆρξε πρὸ αἰῶνων.

β) Ζ - τ - ι - μ - σ - λ - γγ -

ΟΡΟΙ: Ἀδελφοὶ δεκταὶ μετὰ 10λέπτου (διὰ τὸ μὴ μέλη) μέχρι 2 Μαρτίου. Ἀύτως καὶ ὁ λῶων ἐν ΒΡΑΒΕΙΑ ἰσν) Ἐρωδῶνιον τῆς 2ης, 3ης, 4ης, 5ης Βιβλίου χρυσόδετον Ἰουλίου Βερν, 4ος 5ος Δύο τόμοι Κυριακῆς, 6ος 7ος) Ἐτησια συνδρομὴ παραρτήματος. Σπεύσατε. Ἀποστείλατε Ἀδελφοί, Ζητοῦνται δραστήριοι ἀντιπρόσωποι.

Διεύθυνσις παραρτήματος Περσέδρον Μαργαρίταν Πῶστ. - Ρεστάντ. Μεσολογίον.

ΠΡΟΣΟΧΗ

Ἀπὸ ὅλους καὶ ὅλας ζητῶ μόνον κρίσεις διὰ τὸ ψευδώνυμόν μου, ἀπαντήσατε. Ν

Τὸ μυστικὸν τοῦ Μαρτίου Πῶστ. - Ρεστάντ. Ναύπλιον.

«ΛΑΚΩΝΕΣ ΠΡΟΣΟΧΗ»

Ψηφίσαιτε ὅλοι καὶ ὅλαι ὡς γενικὸν ἀντιπρόσωπον τοῦ νομοῦ Λακωνίας τὸν Νίκωνα Γεωργαντόπουλον.

ΣΤΑΜΑΤΗΣΑΤΕ

Ἀνταλλάσσω Κάρτ - Ποστὰλ μὲ ἀπαξῆπαντας, Θεραπευτῶν πληγὰς. «Ἐδωπλαγγῶς Νουακίμα» Π. Ρ. Ἐλευσίον.

Η ΨΗΦΟΦΟΡΙΑ ΤΩΝ ΓΕΝΙΚΩΝ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΩΝ

Μέχρι τῆς παρελθούσης Τρίτης τὸ ἀπόγευμα, οἱ ψῆφοι οἱ σταλέντες πρὸς τὰ γραφεῖα μας δίδουν τὰ ἔξῃς ἀποτελέσματα.

Table with columns for region (e.g., Αττικής, Αχαΐας, Ηλείδος, Αρκαδίας, Μεσσηνίας, Αργολικοκορινθίας) and candidates with their respective vote counts.

Table with columns for region (e.g., Τρικιάλων, Λαρίσης, Εὐβοίας, Αἰτωλοακαρνανίας, Λακωνίας, Κερκύρας, Κεφαλληνίας, Ζακύνθου, Θεσσαλονίκης, Πρεβέζης) and candidates with their respective vote counts.

Table with columns for region (e.g., Χανίων, Ηρακλείου, Ἰωαννίνων, Κοζάνης, Σάμου, Κυκλάδων, Λέσβου, Εἰς τὸν Στόλον, Κετυλήνης) and candidates with their respective vote counts.

40 ΛΕΙΠΤΑ ΜΟΝΟΝ!

Ἀπὸ σήμερον ἡ «Νέα Γενεᾶ» καὶ ἡ «Κυριακὴ» καθυπερῶν μηνιαίας συνδρομῆς διὰ τέσσαρα φύλλα πρὸς

— Έξοδος : Ημέρα, προηγουμένης, χορείας, γλέντιου : Χριστός Άνεστη, παύσα :

